

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/18/2024
Identifikačné číslo spisu:	7115218042
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7115218042.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: 1. FVE HUMENNÉ s.r.o., Dostojevského 4532/67, 058 01 Poprad, IČO: 45 918 643, zastúpeného spoločnosťou Art or Ius, s.r.o., Panenská 668/24, 811 03 Bratislava, IČO: 51 038 315, proti žalovanému 1/: Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpenému spoločnosťou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, 821 09 Bratislava, IČO: 51 003 848 a žalovanému 2/: Východoslovenská energetika a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 44 483 767, o zaplatenie 8 773,- eur s príslušenstvom voči žalovanému 1/ a o zaplatenie 627,46 eura s príslušenstvom voči žalovanému 2/, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 26Cb/128/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3Cob/126/2022-1920 zo dňa 28. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému 1/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“), č. k. 26Cb/128/2015-1523 zo dňa 26. októbra 2021 rozsudkom, č. k. 3Cob/126/2022-1920 zo dňa 28. septembra 2023 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

Rozsudok súdu prvej inštancie

2. Súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 26Cb/128/2015-1523 zo dňa 26. októbra 2021 žalobu zamietol (výrok I.), priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II. a III.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV.).

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca je podľa žaloby výrobcom elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ktorý vyrába elektrinu zo slnečnej energie v zariadení s celkovým inštalovaným výkonom 998,2 kW na pozemku parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX v kat. území P. pod EIC kódom ZVS0000669481V. Žalovaný 1/ ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu pripojené, je odberateľom elektrickej energie vyrobenej žalobcom. Žalovaný 2/ je osobou poverenou na odber elektriny žalovaným 1/. Žalobca je podľa zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2014 (ďalej len „zákon o podpore“) výrobcom energie s právom na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie v rozsahu a za podmienok, ktoré sú uvedené v § 3 zákona o podpore. Jeho práva sú vymedzené v § 4 ods. 1 zákona o podpore, ktoré sú zabezpečené predovšetkým právom na prednostné pripojenie do distribučnej sústavy (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona o podpore), právom na odber elektriny odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona o podpore), právom na doplatok (§ 4 ods. 1 písm. c) zákona o podpore) a prevzatím zodpovednosti za odchýlku (§ 4 ods. 1 písm. d) zákona o podpore). Žalobca uzavrel so žalovaným 1/ dňa 24. mája 2011 Zmluvu o pripojení do distribučnej sústavy a dňa 2. mája 2011 Zmluvu o dodávke elektriny a doplatku za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov. Na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „URSO“) č. 0651/2014/E-OZ zo dňa 16. októbra 2013 bola pre žalobcu schválená na roky 2014 až 2026 pevná cena elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 382,61 EUR/MWh vyrobenej zo slnečnej energie. Záväzky žalovaného 1/ zo zmluvy o dodávke elektriny I. boli v plnom rozsahu nahradené ďalšou zmluvou, ktorú žalobca uzavrel so žalovaným 1/ ako prevádzkovateľom distribučnej sústavy a so žalovaným 2/ ako odberateľom, a to Zmluvou o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku zo dňa 9. decembra 2014 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej bol odber elektrickej energie bez prerušenia zabezpečovaný odberateľom - žalovaným 2/ ako osobou poverenou žalovaným 1/. Žalobca sa zaviazal dodávať elektrinu žalovanému 1/ prostredníctvom žalovaného 2/. Žalovaný 2/ ako odberateľ sa zaviazal odobrať vo vlastnom mene elektrinu podliehajúcu § 3 ods. 1 písm. b) zákona o podpore za cenu za dodávku elektriny podľa zmluvy, zaplatiť výrobcovi za odobranú elektrinu určenú cenu a zaviazal sa prevziať zodpovednosť za odchýlku výrobcu podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona o podpore. Zmluva bola účinná od 1. januára 2015, uzavretá na dobu určitú do zániku práva výrobcu na podporu podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona o podpore. Žalovaný 1/ listom zo dňa 15. decembra 2014 oznámil žalobcovi, že nesplnil podmienky podľa § 4 zákona o podpore, preto je zo zákona vylúčený ním prevádzkovaný zdroj elektriny v roku 2015 zo systému podpory a elektrina vyrobená v tomto zdroji sa bude považovať za elektrinu, na ktorú nie je možné uplatniť si právo na podporu podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore. Zároveň mu oznámil, že vzniknutú situáciu môže riešiť zastavením prevádzkovania výrobného zdroja v roku 2015 alebo predajom elektriny dodanej do sústavy za dohodnutú trhovú cenu, tzn. mimo systému povinného výkupu vyrobenej elektriny s tým, že navrhol, aby žalobca uzavrel dodatok k zmluve a zároveň ho upozornil, že dodávka vyrobenej elektriny do sústavy žalovaného 1/ bez zodpovedajúceho zmluvného vzťahu bude považovaná za nevyžiadanú a neoprávnenú. Výzval žalobcu, aby z jeho strany k takejto dodávke v roku 2015 nedochádzalo. Žalobca v žalobe konštatoval, že žalovaný 1/ aj napriek hrozbám uvedeným v liste zo dňa 15. decembra 2014, odoberá elektrinu od žalobcu prostredníctvom žalovaného 2/, obaja žalovaní však odmietajú platiť doplatok za dodávku elektriny a za straty, čím porušujú povinnosti z uzavretej zmluvy. Žalovaný 1/ neuhradil faktúru č. 001/2015 zo dňa 5. februára 2015 za dodávku elektriny za január 2015, splatnú dňa 20. februára 2015, vystavenú na sumu 8 773,- eur a žalovaný 2/ žalobcovi neuhradil faktúru č. 005/2015 zo dňa 10. marca 2015, splatnú dňa 25. marca 2015, vystavenú za dodávku elektriny na straty za február 2015 na sumu 3 765,13 eura.

4. Súd prvej inštancie najskôr rozhodol vo veci rozsudkom, č. k. 26Cb/128/2015-542 zo dňa 23. januára 2018 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. O odvolaní žalobcu rozhodol krajský súd uznesením, č. k. 2Cob/137/2018-708 zo dňa 28. júna 2018, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. V novom rozhodnutí po vrátení veci súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. b), c), d), § 4 ods. 2 a 3, § 18e zákona o podpore a podľa § 269 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“). Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobca nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vo vzťahu k žalovanému 1/.

5.1. Okresný súd poukázal na to, že novelou § 4 ods. 3 zákona o podpore účinnou od 1. januára 2014 došlo k zmene následkov nesplnenia si povinností výrobcov uvedených v § 4 ods. 2 zákona o podpore a to tak, že výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa ods. 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení uplatniť právo podľa ods. 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok. V tejto súvislosti dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 50/2015, podľa ktorého sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore v znení účinnom od 1. januára 2014 nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Zdôraznil ďalej, že aj keď u žalobcu došlo k uvedeniu zariadenia do prevádzky pred 1. januárom 2014, prechodné ustanovenie § 18e zákona o podpore sa týka § 3 zákona o podpore, teda podmienok podpory výroby elektriny so zachovaním doterajšej úpravy, avšak práva a povinnosti stanovené v § 4 zákona o podpore sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky.

5.2. K tvrdeniu žalobcu o uznaní záväzku žalovaným 1/ s poukazom na jeho úkony po 15. auguste 2014 súd prvej inštancie dal do pozornosti uznesenie odvolacieho súdu, sp. zn. 2Cob/137/2018 zo dňa 28. júna 2019, v ktorom odvolací súd skonštatoval, že dokumenty uvádzané žalobcom nie sú uznaním záväzku platiť doplatok za dodávku elektriny a za straty v roku 2015. Z obsahu úkonov, na ktoré žalobca poukázal, nevyplyva, že žalovaný 1/ uznáva, že má voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť doplatok. Právo žalobcu na podporu nezaniklo, ale vzhľadom na nesplnenie povinností ustanovených v § 4 zákona o podpore si ho žalobca nemôže uplatniť v kalendárnom roku 2015. Zmluva o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, k uzavretiu ktorej došlo po 15. auguste 2014, nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu zákonnej povinnosti zo strany žalobcu došlo. Podľa okresného súdu je argumentácia žalobcu odkazujúca na súkromnoprávny charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, dispozitívnu povahu § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 zákona o podpore a na nutnú interpretáciu zmluvy podľa pravidiel obsiahnutých v § 266 Obchodného zákonníka právne bezvýznamná.

5.3. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca nepreukázal riadne a včasné doručenie tlačiva označeného ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29. mája 2014. Podľa tvrdení žalobcu malo byť predmetné tlačivo obsahom zásielky, ktorú podal na pošte dňa 3. júna 2014. Jediným relevantným dôkazom na preukázanie skutočnosti, že predmetná zásielka obsahovala aj predmetné oznámenie je výpoveď svedkyne Mgr. H. B.. Vzhľadom na to, že menovaná je H. konateľka a spoločníka žalobcu, súd prvej inštancie mal pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede. Pokiaľ ide o váhu zásielky okresný súd podotkol, že samotná váha zásielky, resp. rozdiel medzi hmotnosťami jednotlivých zásielok doručovaných žalobcom žalovanému 1/, nemôžu preukázať obsah týchto zásielok. Navyše nebolo jednoznačne preukázané, prečo je rozdiel v hmotnosti medzi zásielkou, ktorá obsahovala iba faktúru a jej prílohu (0,014 kg) a zásielkou, ktorá údajne obsahovala faktúru, jej prílohu a predmetné oznámenie (0,050 kg) až taký veľký (to, či predmetná zásielka obsahovala ešte inú písomnosť, alebo bola v nej nejaká kancelárska spojka, alebo došlo k chybe pri vážení zásielky, nebolo preukázané). Svedkyňa Mgr. B. nevedela uviesť, čo okrem faktúry, jej prílohy a údajného oznámenia malo byť obsahom dotknutej zásielky. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne

žalovaného 1/ H. J. pripustila, že mohlo v určitých prípadoch dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došlej pošty nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v prejednávanom spore a ani to, že súčasťou zásielky bolo alebo nebolo predmetné oznámenie. Z predloženej knihy doručenej pošty vyplynulo, že v nej nie je zaevidované podanie žalobcu označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29. mája 2014.

5.4. V súvislosti so žalobcom namietanou „zaužívanou obchodnou praxou“ vo vzťahu k akceptovaniu splnenia povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore určitým spôsobom v predchádzajúcich rokoch, súd prvej inštancie zdôraznil, že povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore bola síce súčasťou právneho poriadku už od roku 2010, avšak zákonodarca až s účinnosťou od 1. januára 2014 zakotvil do právneho poriadku v rámci ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore sankciu, ktorá nastáva v prípade, ak zo strany výrobcov nedôjde k včasnému a riadnemu splneniu oboch zákonom stanovených povinností. Poukazovanie na akúkoľvek zaužívanú obchodnú spoluprácu medzi stranami sporu, zodpovedajúcu obdobiu pred 1. januárom 2014, je preto podľa okresného súdu bezpredmetné. Súd prvej inštancie zároveň skonštatoval, že na zaužívanú obchodnú prax je možné poukazovať vo vzťahu k spôsobu doručovania zásielok zo strany výrobcov voči žalovanému 1/, nakoľko na túto skutočnosť nemala legislatívna zmena v podobe zakotvenia sankcie v zmysle § 4 ods. 3 zákona o podpore žiaden vplyv. Zdôraznil, že medzi stranami sporu nikdy nebolo bežné zasielanie oznámenia o uplatnení podpory a o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny v nasledujúcom kalendárnom roku ako súčasť akejkoľvek inej zásielky. Táto skutočnosť vyplýva zo zásielok za predchádzajúce kalendárne roky 2011, 2012 a 2013, z ktorých vyplýva, že svoju povinnosť si v tomto smere žalobca splnil vždy osobitnou zásielkou.

Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

6. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, uviedol, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Právne závery odvolaním napadnutého rozhodnutia sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. Napadnuté rozhodnutie pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil úplné a zodpovedajúce každú stranami sporu nastolenú otázku relevantnú pre rozhodnutie vo veci samej odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal (§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CSP“)).

6.1. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je podľa odvolacieho súdu splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vo vzťahu k výrobnému zariadeniu žalobcu, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcu voči žalovanému 1/. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015. Odvolací súd s poukazom na § 150 CSP konštatoval, že bol to žalobca, ktorý v konaní musel preukázať (ak chcel byť úspešný), že vo vzťahu k žalovanému 1/ svoju povinnosť splnil.

6.2. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom produkované dôkazy v konaní neboli spôsobilé preukázať, že riadne a včas splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Je pravdou, že blízky vzťah svedka k strane sporu (resp. k jej štatutárnemu zástupcovi) sám o sebe (t. j. bez ďalšieho) nevylučuje hodnovernosť svedeckej výpovede; no hodnotiac dokazovanie (všetky vykonané dôkazy) spôsobom uvedeným v § 191 CSP; teda prihliadnuc na skutočnosť, že v knihe došlej pošty žalovaného 1/ oznámenie evidované nie je (to, že sa mohla stať pri evidovaní občas nesprávne, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanvej veci); na skutočnosť, že rozdielna hmotnosť zásielok nepreukazuje, že vyššiu hmotnosť spôsobilo oznámenie (existencia kancelárskej spinky atď.); že za

predchádzajúce roky žalobca oznámenie zasielal samostatne a z evidencie prijatej pošty bolo preukázané, že obsah zásielky, o ktorej žalobca tvrdí, že ňou bola splnená povinnosť, neobsahoval oznámenie o uplatnenej podpore žalobcom na rok 2015, nie je skutkové tvrdenie žalobcu preukázané s vysokou pravdepodobnosťou.

6.3. Podľa odvolacieho súdu žalobcom uvádzané dôkazy ani v časovej a vecnej súvislosti neboli spôsobilé preukázať a ani preniesť dôkazné bremeno o tvrdeniach žalobcu, že si riadne a včas splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore na žalovaného. Odvolací súd prihliadol na list žalovaného 1/, z ktorého prílohy vyplýva, že je v nej žalobca uvedený ako výrobca, ktorý oznámil do 15. augusta 2014 len ÚRSO uplatnenie podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny; zoznamy žalovaného 1/ zo dňa 11. decembra 2014 a zoznamy ÚRSO o výrobcach, ktorí nesplnili povinnosť podľa § 4 zákona o podpore, výrobcach s doplatkom na rok 2014 a výrobcach s doplatkom na rok 2015, kde je žalobca zaradený medzi výrobcov, ktorí povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) voči žalovanému 1/ v roku 2014 nesplnili.

6.4. V súvislosti s aplikáciou § 18e zákona o podpore odvolací súd poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015, v ktorom je uvedené, že zavedenie nepravnej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 zákona o podpore je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia s tým, že sa jedná o súkromnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Ustanovenia o podpore v zmysle § 4 ods. 2 zákona o podpore sú teda relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu, bez ohľadu na to, kedy boli uvedené do prevádzky. Odvolací súd zdôraznil, že podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 nemožno zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Zákon o podpore dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore má väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. So zreteľom na uvedené podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil správne, keď nepodriadil práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 zákona o podpore pod podmienky podpory podľa § 3 a neaplikoval na ne prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o podpore. Je pravdou, že ústavný súd v spomenutom náleze výslovne neposudzoval výklad pojmu „podmienky podpory“, avšak v súvislosti s § 4 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona o podpore hovoril iba o povinnostiach výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie ustanovených týmto ustanovením zákona a nie o podmienkach podpory.

6.5. Pokiaľ žalobca ďalej namietal, že mu právo na podporu vzniklo uzatvorením zmluvného vzťahu so žalovaným 1/, tak z jeho obsahu a ani zo vzájomnej písomnej korešpondencie podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že by si tým zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Naopak z uzatvorenej zmluvy jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi. Z uvedeného dôvodu je akákoľvek polemika strán o dispozitívnosti, resp. kogentnosti a možnosti sa odchýlenia od ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore bez právneho významu. V konaní nebolo preukázané, že úmyslom, resp. vôľou žalovaného 1/ bolo poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu. Nedôvodná v tomto smere je aj argumentácia žalobcu, že žalovaní uzatvorením zmluvy prejavili vôľu poskytnúť žalobcovi podporu na rok 2015, inak by takúto zmluvu so žalobcom uzatvorili pri vedomosti o jeho nesplnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore až na rok 2016, keďže uvedená zmluva sa uzatvárala na celé obdobie podpory, bez ohľadu, či právo na podporu výrobcovi na daný rok (2015) zaniklo z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti. Odvolaciemu súdu pritom bolo známe z jeho rozhodovacej činnosti, že k uzatváraniu takýchto zmlúv zo strany žalovaného 1/ dochádzalo v roku 2014 celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore na rok 2015, keďže sa uvedenou zmluvou malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok. Napokon odvolací súd uviedol, že zmluvou boli upravené práva a povinnosti zmluvných strán nielen vo vzťahu k odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty (§ 3 ods. 1 písm. b) zákona o

podpore) ale aj prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (§ 3 ods. 1 písm. d) zákona o podpore), teda bez jej uzatvorenia s účinkami od 1. januára 2015 by žalobca nemal nárok na takýto druh podpory.

6.6. K tvrdeniu žalobcu, že sprievodný list žalovaného 1/ spolu s návrhom zmluvy, uzavretie zmluvy zo dňa 9. decembra 2014 a sprievodný list žalovaného 1/ zo dňa 10. decembra 2014 predstavujú uznanie záväzku žalovanými, odvolací súd uviedol, že je potrebné hodnotiť len to, čo je poznateľné z textu listiny. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nepochybne upravuje povinnosť žalobcu oznámiť žalovanému dve skutočnosti, a to uplatnenie podpory a predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené. Odvolací súd má za to, že listiny, na ktoré žalobca poukázal, nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore v roku 2014 tak, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok 2015. Podľa odvolacieho súdu z obsahu uvedených dokumentov skutočnosť, že žalovaný v 1/ uznáva, že má voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť doplatok, ani nevyplyva.

6.7. Podľa odvolacieho súdu zmluva, k uzavretiu ktorej došlo po 15. auguste 2014 (kedy žalovaný 1/ musel vedieť o prípadnom nesplnení povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore pre rok 2015) nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti došlo. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca právo na podporu má (čo deklaruje uvedená zmluva), avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ju môže uplatniť len ak splní podmienky v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, ku komu smeruje a v akom rozsahu. Nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege na nasledujúci kalendárny rok.

6.8. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca poukazoval na potrebu použitia výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka ním naznačeným spôsobom, tak výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním však prejavy vôle dopĺňať.

6.9. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že žalobca nepreukázal, že splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore nebol dodržaný, nemožno konštatovať splnenie notifikačnej povinnosti. Výrobca má určité zákonné povinnosti, ktoré musí akceptovať, pokiaľ si chce uplatniť podporu. Bez jednoznačného prejavu vôle nemôžu mať žalovaní vedomosť, či má výrobca záujem uplatniť si podporu, ani to, že žalobca má zámer uplatniť si podporu doplatkom, výkupom na straty, resp. obidvomi druhmi tejto podpory, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok. Odvolací súd teda dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to vrátane výroku o trovách konania.

Dovolanie žalobcu

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal rozsiahle dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odvodzuje od § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a namieta, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Vo vzťahu k prípustnosti a dôvodnosti dovolania s poukazom na § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f) CSP dovolateľ v podanom dovolaní uviedol v podstate nasledovné. Odkazujúc na rozsiahlu judikatúru citovanú v dovolaní dovolateľ vytýka rozhodnutiam konajúcich súdov najmä, že: (i) neobsahujú dostatočné a presvedčivé odôvodnenie postupu a spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré by sa náležite zaoberalo všetkými skutkovo a právne relevantnými dôvodmi uplatnenými dovolateľom v žalobe a v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie; (ii) sa nezaoberajú dostatočne, logicky a presvedčivo

argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne (a podľa dovolateľa aj mala) zásadný význam pre rozhodnutie vo veci; (iii) sú založené na dôvodoch, ktoré sú zjavne protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a taktiež sú zjavne jednostranné a sú aj v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti; (iv) nevyhodnocujú náležitým spôsobom (v celom súhrne posudzovaných skutočností) všetky skutkové zistenia, ktoré vyšli v konaní najavo (a na ktoré dovolateľ aj poukazoval), niektoré z takýchto podstatných zistení úplne „prepisujú“, resp. ignorujú, pričom ani dostatočne neodôvodňujú ich prípadnú nepodstatnosť a taktiež ani nevysvetľujú myšlienkový postup súdu pri prijímaní potrebných právnych záverov vyplývajúcich zo všetkých rozhodujúcich skutočností zistených vykonaným dokazovaním, pričom existuje aj nesúlad medzi skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov a skutkovými a právnymi závermi ku ktorým dospel odvolací súd; (v) sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne v súvislosti s právnym posúdením, pretože interpretácia a aplikácia zvolených právnych noriem zo strany súdu na zistený skutkový stav je neudržateľná a zásadne popiera ich účel, význam a väzbu k ostatným právnym predpisom, takisto je ústavne nesúladná, svojvoľná a bez presvedčivého, racionálneho, neprotirečivého a logického odôvodnenia; (vi) dokumentujú nesprávny procesný postup súdov spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a zároveň tak znamenajú aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva a práva na spravodlivý proces; (vii) odnímajú dovolateľovi v dôsledku svojej arbitrárnosti možnosť uskutočňovať procesné práva, možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať v rámci využitia opravného prostriedku, čo v konečnom dôsledku porušuje právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces.

9. Dovolateľ v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti dáva konkrétne do pozornosti posúdenie hodnoty sporu, žalovaných nárokov a zmluvnej povahy zmluvy. Napadnuté rozhodnutie podľa neho nesprávne považuje za jedinú kľúčovú skutkovú otázku, či oznámil žalovanému 1/ uplatnenie podpory na rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014. Uzavretú zmluvu dovolateľ považuje za súkromnoprávnou, žalované nároky sú podľa neho súkromnoprávnej povahy a sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore je súkromnoprávnou sankciou (PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, 3Obdo/72/2019). Podľa dovolateľa po 15. auguste 2014 došlo k súkromnoprávnej dispozícii, t. j. došlo k uzavretiu zmluvy s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou od 1. januára 2015. Žalovaný 1/ v tom čase vedel, či je alebo nie je povinný poskytovať dovolateľovi podporu v roku 2015 doplatkom a či aj žalovaný 2/ je povinný z jeho poverenia poskytovať dovolateľovi podporu odberom elektriny za jej cenu za straty podľa zákona o podpore. Záver súdu, že mechanizmus sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore sa uplatňuje ex lege, a preto dovolateľovi nevznikli žalované nároky, je podľa dovolateľa príkro rozporný a arbitrárny. Keďže po 15. auguste 2014 došlo na návrh žalovaného 1/ k uzavretiu novej zmluvy s jej celou a bezvýhradnou účinnosťou už od 1. januára 2015 spolu s inštruovaním dovolateľa k fakturácii podľa uvedenej zmluvy v roku 2015, potom dispozitívna alebo kogentná povaha právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore je absolútne rozhodujúca, pretože ak má uvedená právna norma dispozitívnu povahu, potom je možné a právne prípustné účinky už nastúpenej súkromnoprávnej sankcie v rámci súkromnoprávnej (zmluvnej) autonómie súkromnoprávných subjektov (v rámci ich súkromnoprávných vzťahov) zmeniť, resp. zvrátiť.

9.1. V nadväznosti na uvedené dovolateľ tiež namieta záver odvolacieho súdu, podľa ktorého zo zmluvy vyplýva, že jej predmetom je výlučne podpora v rozsahu a za podmienok stanovených právnymi predpismi. Dovolateľ v tejto súvislosti pripomína, že (i) zmluva nepoužíva formuláciu „v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecnými právnymi predpismi“, ale „v súlade so všeobecne záväznými predpismi“ a táto bola uzavretá s výslovným odkazom na § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka; (ii) nie je opodstatnené zužovať všeobecne záväzné predpisy iba na zákon o podpore a ignorovať ostatné všeobecne záväzné právne predpisy vrátane tých predpisov, ktoré upravujú a zakladajú zmluvnú autonómiu súkromnoprávných subjektov v rámci súkromnoprávných vzťahov; (iii) jasne stanovená účinnosť celej zmluvy od 1. januára 2015 nie je v rozpore a ani v nesúlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a to dokonca ani so zákonom o podpore; (iv) iná zmluvná úprava oproti ustanoveniu § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčenie účinkov tohto ustanovenia pre konkrétny rok 2015 neznamena iba to, že zmluvné strany doslovne uvedú v zmluve napr. že „ustanovenie § 4 ods. 3

Zákona o podpore OZE sa nepoužije“, ale aj to, ak konkrétne zmluvné ustanovenie smeruje k tomu a spôsobuje, resp. vyvoláva iný dôsledok, ako predvída spomenuté zákonné ustanovenie; (v) ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore predvída súkromnoprávnu sankciu spočívajúcu v tom, že výrobca elektriny si nemôže uplatniť právo na (zo zákona) povinnú a nárokovateľnú podporu na nasledujúci kalendárny rok, ak v termíne do 15. augusta nespĺnil oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, čomu logicky korešponduje absencia zákonnej a súkromnoprávnej povinnosti prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, resp. aj ním poverenej osoby poskytovať takémuto (zo zákona) povinnú (a inak nárokovateľnú) podporu v nasledujúcom kalendárnom roku; (vi) ak teda napadnuté rozhodnutie akcentuje práve súkromnoprávny dôsledok podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore, je úplne nepochopiteľné a nelogické, že zároveň ignoruje to, že žalovaný 1/ dovolateľovi navrhol uzavretie a následne aj uzavrel s dovolateľom zmluvu tak, že jej celá účinnosť bola bezvýhradne stanovená od 1. januára 2015 a teda pokrývala aj vyplácanie doplatku a dodávku (a odber) elektriny za cenu na straty práve s účinnosťou už od 1. januára 2015; (vii) aj argumentácia žalovaných v konaní pred súdmi nižšej inštancie o tom, že právna norma obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore nemá dispozitívny, ale kogentný charakter zjavne potvrdzuje, že aj samotní žalovaní majú za to, že zmluva obsahuje iné dojednanie (resp. zmluvnú úpravu) oproti spomenutej právnej norme - t. j. práve taký prejav vôle, ktorý vedie k inému dôsledku než je predvídaný v § 4 ods. 3 zákona o podpore, pretože ak by tomu tak nebolo, potom by spomenutá argumentácia žalovaných bola sama osebe úplne zbytočná a nezmyselná.

9.2. Dovolať preto uzatvára, že bezvýhradne dohodnutá účinnosť celej zmluvy už od 1. januára 2015 sa jednoznačne týka aj dodávky elektriny za cenu na straty a aj doplatku. Závery napadnutého rozhodnutia tak nezmieriteľne narážajú na ustanovenie zmluvy o jej celej a bezvýhradnej účinnosti už od 1. januára 2015, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia úplne nelogické, arbitrárne, nepresvedčivé a zjavne odporujúce samotnému textu zmluvy.

10. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces dovolateľ poukazuje ďalej na hodnotenie obsahu a interpretáciu zmluvy. Postup konajúcich súdov v tejto časti je podľa neho zjavne nesprávny, príkro arbitrárny, navzájom protirečivý, pričom súdy nerešpektujú zistený skutkový stav a zároveň ich odôvodnenie je nelogické, vysoko nekoherentné a úplne nepresvedčivé. Argumentácia v napadnutom rozhodnutí podľa dovolateľa smeruje iba k tomu, že neprípustne zbavuje žalovaných ich zmluvných záväzkov a aj zodpovednosti za právne dôsledky ich vlastného konania a takpovediac ospravedlňuje právne neospravedlniteľný a irelevantný omyl na ich strane. Ak by aj uvedený jasný prejav vôle žalovaných o celej a bezvýhradnej účinnosti uvedenej zmluvy od 1. januára 2015 mal byť spochybňovaný, potom by bolo práve na žalovaných, aby títo preukázali, že ich skutočným úmyslom a vôľou bolo neposkytovať dovolateľovi doplatok a odoberať od neho elektrinu za jej cenu na straty a zároveň aj to, že dovolateľ o takomto úmysle žalovaných vedel. Podľa dovolateľovho názoru bolo potrebné pri interpretácii zmluvy zohľadniť to, že celú zmluvu navrhol práve žalovaný 1/. V súlade s § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka by musela byť prípadná nejednoznačnosť takéhoto ustanovenia vykladaná na jeho ťarchu, resp. na ťarchu oboch žalovaných. Dovolať doplnil, že konajúce súdy napriek jeho námietkam odmietli výklad návrhu zmluvy a samotnej zmluvy podľa § 266 Obchodného zákonníka a svoj postup riadne neodôvodnili.

11. S poukazom na § 420 písm. f) CSP je potrebné podľa dovolateľa ďalej zdôrazniť nedôvodné ignorovanie rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 10Cb/287/2014-471 zo dňa 21. novembra 2017. V tomto rozsudku priznal v obdobnej veci Okresný súd Žilina prednosť zmluvnému dojednaniu pred prípadným rozporom so zákonom o podpore. Dovolať dáva do pozornosti, že konajúce súdy tento rozsudok ignorovali. Prístup odvolacieho súdu dovolateľ označuje za nesprávny, svojvoľný a odôvodnený iba čisto formalistickým spôsobom a teda nedostatočne. Pre úplnosť dovolateľ v nadväznosti na uvedené odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 4Obdo/7/2018.

12. Stále sa zaoberajúc odôvodnením prípustnosti a dôvodnosti uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ zdôrazňuje ďalej prenos dôkazného bremena, ku ktorému malo počas konania

dôjsť.

12.1. Dovolateľ v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie argumentoval, že návrh na uzavretie zmluvy spolu so sprievodným listom zo dňa 10. októbra 2014, ako aj zmluva predstavujú uznanie záväzku zo strany žalovaného 1/ poskytovať v roku 2015 povinnú podporu dovolateľovi podľa zákona o podpore. Závery odvolacieho súdu a ich zdôvodnenie ohľadne možnosti posúdenia právnych úkonov žalovaného 1/ ako uznanie záväzku podľa dovolateľa odporujú právnej úprave uznania záväzku podľa Obchodného zákonníka. Dovolateľ zdôrazňuje, že v prípade posúdenia právnych úkonov žalovaného 1/ ako uznanie záväzku by dôkazné bremeno zaťažovalo žalovaných (§ 192 CSP). Napriek podrobnej argumentácii dovolateľa konajúce súdy túto argumentáciu ignorovali a neposkytli špecifickú zrozumiteľnú, jasnú, neprotirečivú a presvedčivú odpoveď na túto otázku, ktorá má zásadný význam pre ich postup z pohľadu dokazovania a rozloženia dôkazného bremena strán sporu.

12.2. Dovolateľ v konaní pred súdom prvej inštancie osobitne poukázal na následné kroky žalovaných po 15. auguste 2014 adresované dovolateľovi (návrh žalovaného 1/ na uzavretie zmluvy, uzavretie tejto zmluvy a na inštrukciu žalovaného 1/ k fakturácii doplatku pre rok 2015). Tieto kroky žalovaného 1/ predstavujú nielen podstatnú časovú súvislosť, ale navyše aj vecnú, kauzálnu súvislosť v nadväznosti na tvrdenie dovolateľa, že žalovanému 1/ oznámil uplatnenie podpory na rok 2015 v termíne do 15. augusta 2014. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/6/2011 a rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012, podľa ktorých existencia podstatnej časovej súvislosti spôsobuje prinajmenšom prechod dôkazného bremena o obsahu doručenej zásielky na jej adresáta. Odvolací súd ignoroval kroky, resp. úkony žalovaných, ktoré priamo smerovali k dovolateľovi. Konajúce súdy taktiež ignorovali konkrétnu argumentáciu dovolateľa týkajúcu sa informácií, údajov a zoznamov, ktoré poskytol žalovaný 1/ ÚRSO a túto v odôvodneniach svojich rozhodnutí buď vôbec nespomenuli, alebo jej niektoré časti podali tak, aby tejto nebolo možné porozumieť a nijakým spôsobom sa s ňou nevysporiadali.

12.3. Napokon dovolateľ v konaní pred súdmi nižších inštancií poukázal aj na to, že žalovaný 1/ v období do 15. augusta 2014 preukázateľne nevedol a nezabezpečoval evidenciu obsahu jemu doručených poštových zásielok úplným a hodnoverným spôsobom (s dopadom na možnosť preukazovania obsahu doručených zásielok). Ak by aj dôkazné bremeno o obsahu doručenej poštovej zásielky malo primárne zaťažovať dovolateľa, potom práve žalovaný 1/ zmaril dovolateľovi možnosť uniesť dôkazné bremeno o obsahu takejto zásielky, pretože ak by evidencia doručenej pošty žalovaného 1/ bola vedená dôsledne s náležitou a obvyklou odbornou starostlivosťou a s možnosťou následného objektívneho preverenia jej správnosti, potom by mohol byť skutočný obsah doručenej poštovej zásielky preukázaný so značnou a dostatočnou pravdepodobnosťou. Týmto sa odvolací súd takisto vôbec nezaoberal a tejto otázke sa úplne vyhol zjavne nesprávnym, nelogickým, nepresvedčivým záverom, ktorým priznal evidencii obsahu doručených poštových zásielok vedenej podateľňou činnou pre žalovaného 1/ nespochybniteľnú výpovednú hodnotu.

13. Dovolateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP aj v hodnotení vykonaného dokazovania pokiaľ ide o doručenie oznámenia dovolateľa o uplatnení podpory na rok 2015.

13.1. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd pripísal rozhodujúci význam iba tomu, že v evidencii podateľne činnnej pre žalovaného 1/ nebolo pri zaznamenaní obsahu doručenej poštovej zásielky č. RP909909963SK uvedené nič okrem faktúry č. 005/2014, čo odvolaciemu súdu postačovalo pre záver o preukázaní obsahu doručenej poštovej zásielky „s vysokou pravdepodobnosťou“. Odvolací súd mohol dospieť k takémuto záveru iba základe toho, (i) že ignoroval, že záznam podateľne o obsahu doručenej poštovej zásielky je sám osebe nepresný a neúplný; (ii) že dezinterpretoval a arbitrárne hodnotil svedeckú výpoveď H. J.; (iii) že ignoroval hmotnosť poštovej zásielky vyznačenej na poštovom podacom lístku k nej, ktorá bola vyššia ako keby zásielka pozostávala iba z obálky a dvoch listov papiera formátu A4 (faktúry a jej prílohy), prípadne aj spojených bežnou kancelárskou spinkou; (iv) že uprednostnil tvrdenia žalovaného 1/ o tom, čo mu bolo doručené v predloženej otvorenej obálke; (v) že

prihliadol na to, že dovolateľ v rokoch 2011, 2012 a 2013 zaslal žalovanému 1/ oznámenie o uplatnení podpory samostatne pri súčasnom ignorovaní odlišných časových, vecných a aj právnych okolností. Dovolateľ poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/137/2018 vydané v tejto veci, ktoré odvolací súd podľa jeho názoru nerešpektoval a nevzal ho do úvahy (v rozpore s nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3285/2022). K vyššej hmotnosti zásielky dovolateľ ešte uviedol, že vždy preukazuje to, že v zásielke muselo byť okrem faktúry a jej prílohy ešte niečo navyše. Takáto skutočnosť v spojení s inými dôkazmi potom nemôže byť úplne prehliadaná s poukazom na § 191 CSP. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí taktiež vôbec nereagoval na argumenty dovolateľa, že predloženiu obsahu predmetnej zásielky s odstupom času po jej doručení muselo predchádzať jej vyhľadanie v evidencii žalovaného 1/, pričom je veľmi pravdepodobné, že k takémuto vyhľadávaniu došlo iba v rozsahu podľa záznamu v evidencii podateľne, a že vzhľadom k odlišnej povahe listín by mali byť tieto spracúvané rôznymi vnútro-organizačnými útvarmi žalovaného v 1. rade a veľmi pravdepodobne následne aj oddelene archivované. Dovolateľ podotkol, že odvolací súd nenáležite absolutizoval nepresný a neúplný záznam o obsahu doručenej poštovej zásielky v evidencii podateľne činnej pre žalovaného 1/ na úroveň kardinálneho dôkazu pri súčasnom zjavne arbitrárnom dezinterpretovaní výpovede svedkyne J..

13.2. Dovolateľ ďalej namieta hodnotenie výpovede svedkyne H. B., nakoľko samotný príbuzenský vzťah svedkyne k účastníkovi konania nemôže byť dostatočným dôvodom pre spochybnenie objektívnosti svedeckej výpovede (III. ÚS 276/2014). Odvolací súd hodnotil svedeckú výpoveď svedkyne B. extrémne selektívne a arbitrárne a napriek odkazu na ustanovenie § 191 CSP v skutočnosti nehodnotil túto výpoveď jednotlivo a ani v kontexte všetkých ostatných dôkazov a všetkého, čo v konaní vyšlo najavo.

13.3. Z pohľadu dovolateľa je naplnením dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP aj to, že odvolací súd nevzal do úvahy jeho tvrdenia, úvahy a predložené dôkazy vo vzťahu k otázke, či si dovolateľ voči žalovanému 1/ splnil povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a neuviedol k nim v odôvodnení rozhodnutia relevantné, logické a presvedčivé úvahy. Postup súdov nižšej inštancie je podľa neho o to paradoxnejší, že je objektívne nemožné, aby dovolateľ mohol iným spôsobom preukázať, čo bolo obsahom predmetnej poštovej zásielky. Konajúce súdy (i) neodôvodnene pripísali tvrdeniam žalovaných väčšiu váhu ako tvrdeniam dovolateľa; (ii) popri tom ignorovali a hrubo dezinterpretovali dôkazy svedčiace v prospech dovolateľa; (iii) a súčasne vyzdvihli do popredia vnútorne rozporuplné, nejednoznačné a aj irelevantné dôkazy v prospech žalovaných. Týmto podľa dovolateľa narušili rovnosť strán sporu, rovnosť zbraní a porušili tak právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces. V nadväznosti na uvedené dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/202/2018.

14. Dôvodnosť podaného dovolania na podklade namietanej vady zmätočnosti dovolateľ vidí aj v súvislosti s aplikáciou § 18e ods. 1 zákona o podpore. V konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní opakovane argumentoval, že jeho zariadenie na výrobu elektriny bolo uvedené do prevádzky dňa 26. apríla 2011, a preto s poukazom na § 18e ods. 1 zákona o podpore nie je možné žalované nároky podmieňovať podmienkami, ktoré neboli vymedzené zákonom o podpore v jeho znení účinnom pred 1. januárom 2014. Odvolaciemu súdu vyčíta, že sa v napadnutom rozhodnutí zamerával výlučne na systematiku radenia a začlenenie jednotlivých ustanovení zákona o podpore a ignoroval argumenty dovolateľa, podľa ktorých (i) zákon o podpore odlišuje pojmy „podmienky na získanie podpory podľa § 3“ a „podmienky podpory (výroby elektriny)“, a tieto pojmy aj odlišne používa; (ii) zákon o podpore v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013 určoval podmienky podpory výroby elektriny kombinovaným spôsobom, a to jednak prostredníctvom pozitívneho aj negatívneho vymedzenia; (iii) zákon o podpore v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013 chápal podmienky podpory výroby elektriny širšie ako iba s obmedzením na jeho § 3, čo dokumentuje aj ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d) v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) a § 4 ods. 3 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) a b) uvedeného zákona v jeho znení účinnom do 31. decembra 2013; (iv) novelizáciou zákona o podpore účinnou od 1. januára 2014 bolo zavedené riešenie stretu resp. koexistencie dovtedajšej úpravy s novou úpravou prostredníctvom ultraaktivity, a preto je potrebné v tu danom prípade vychádzať zo znenia zákona o podpore účinného do 31. decembra 2013.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na uvedené podstatné argumenty dovolateľa nereagovalo zákonne dostatočným a ani presvedčivým spôsobom a teda neposkytuje ani špecifickú odpoveď k uvedeným a podstatným argumentom dovolateľa, čo podľa dovolateľa spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

15. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP, dovolateľ sa najskôr zaoberal bagateľným cenom upraveným v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľ uviedol, že minimálna mzda k rozhodujúcemu dňu bola 380,- eur a desaťnásobok tejto sumy teda predstavoval 3 800,- eur. Posudzovať prípustnosť dovolania proti napadnutému rozhodnutiu ohľadne nároku dovolateľa voči žalovanému 2/ v sume 627,46 eura z pohľadu § 421 v spojení s § 422 CSP by bolo možné samostatne iba vtedy, ak by išlo o dielčí nárok so samostatným skutkovým, resp. právnym základom. Žalobou uplatnený peňažný nárok voči žalovanému 2/ pre procesno-právne účely nie je možné podľa dovolateľa považovať za takýto dielčí nárok so samostatným skutkovým, resp. aj právnym základom. Takýto záver dovolateľ opiera o to, že skutkovo samostatnými nárokmi sa rozumejú také nároky, ktorých existencia je navzájom natoľko nezávislá, že každý z nich môže vzniknúť samostatne bez ohľadu na vznik ostatných nárokov, pretože predpoklady ich vzniku sú v porovnaní s ostatnými nárokmi odlišné a k ich naplneniu môže aj odlišne dôjsť. Zmluva konštruuje nároky voči obojmu žalovaným kumulatívne a ich základom je rovnaký skutkový základ. Zároveň z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) zákona o podpore vyplýva, že dovolateľ (ako výrobca elektriny s právom na podporu) by mal právo na doplatok voči žalovanému 1/ aj ak by si neuplatňoval právo na odber elektriny za cenu na straty voči žalovanému 2/ (čo by však neplatilo opačne). Ak si dovolateľ uplatnil právo na odber elektriny za cenu na straty, potom má automaticky aj právo na doplatok.

15.1. Nesprávne právne posúdenie veci vidí dovolateľ v posúdení nepodstatnosti povahy právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore. Napadnuté rozhodnutie vychádza z toho, že sankcia uvedená v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o podpore sa uplatní ex lege na nasledujúci kalendárny rok. Zároveň ale nevenuje žiadnu pozornosť tomu, že uvedená sankcia má súkromnoprávnu povahu a že pri interpretácii a aplikácii tohto ustanovenia je nevyhnutné zohľadňovať aj predmet, rozsah a účel právnej úpravy zákona o podpore. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľa úplne nesprávne ignorovalo relevantnosť otázky, či právna norma obsiahnutá v ustanovení § 4 ods. 3 v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore má dispozitívnu alebo kogentnú povahu. Posúdenie a vyriešenie právnej otázky, či je podstatná alebo nepodstatná otázka kogentnej alebo dispozitívnej povahy uvedenej právnej normy, považuje dovolateľ za nesprávne a zároveň má za to, že táto právna otázka nebola vyriešená v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Dovolateľ má zároveň za to, že pre účinnú nápravu nie je možné obmedziť sa izolovane len na otázku, či v danom prípade je alebo nie je podstatná (dispozitívna alebo kogentná) povaha spomenutej právnej normy bez súčasného riešenia otázky, akú povahu má uvedená právna norma v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Nadväzujúc na uvedené dovolateľ uvádza, že podľa jeho názoru má predmetná právna norma dispozitívnu povahu. Právna úprava ako celok podľa dovolateľa teda nezasahuje do zmluvnej autonómie súkromnoprávných subjektov (výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy). Založenie platného záväzku k podpore výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ktorý sa odkláňa od § 4 ods. 3 zákona o podpore, nie je podľa dovolateľovho názoru v rozpore s predmetom a účelom zákona o podpore, nespôsobuje neplatnosť takéhoto záväzku a spôsobuje iba to, že náklady na takúto podporu nebudú v rámci cenovej regulácie zohľadnené a kompenzované jej poskytovateľovi (prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy). Ak aj teda prípadne nastúpila sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore pre nasledovný kalendárny rok 2015 z dôvodu nesplnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore v stanovenom termíne do 15. augusta 2014, a po tomto termíne došlo k založeniu zmluvného záväzku pre tento nasledovný kalendárny rok, potom je takýto záväzok podľa dovolateľa platný a účinný. Dovolateľ v nadväznosti na uvedené citoval nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015. Pri bližšom pohľade na § 4 ods. 3 zákona o podpore je tiež podľa dovolateľa zrejmé, že tento hovorí o existencii práva na podporu, ktoré nezaniká v dôsledku nesplnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, ale je v dôsledku uvedeného iba oslabené v tom zmysle, že s jeho existenciou potom nie je spojený nárok (t. j. možnosť uplatnenia si práva na nadchádzajúci kalendárny rok). Uvedené právo tak zostáva v rovine naturálnej

obligácie (s poukazom na 4MCdo/7/2008). Z povahy veci pritom vyplýva, že v prípade naturálnej obligácie táto nielenže môže byť dobrovoľne plnená, ale môže byť dobrovoľne (následne) založený aj zmluvný záväzok na jej splnenie, ktorý sa už stáva samostatne vymáhateľným.

15.2. Podľa dovolateľa je ďalej nesprávnym právnym posúdením neuskutočnenie výkladu zmluvy podľa § 266 Obchodného zákonníka. Konajúce súdy sa podľa názoru dovolateľa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/73/2021, 2Obdo/75/2021, 5Cdo/164/2012. Správny výklad zmluvy podľa § 266 Obchodného zákonníka by z pohľadu dovolateľa viedol k tomu, že by mu nebolo možné uprieť žalované nároky.

15.3. Dovolateľ ďalej namieta nesprávne právne posúdenie konajúcich súdov ohľadne neexistencie uznania záväzku. Dovolateľ formuluje právnu otázku nasledovne: Ak právna úprava zákona o podpore: (i) predpokladá povinnú kontraktačnú povinnosť pre poskytovanie zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory pre obdobie viacerých (v zásade 15-ich) rokov jej trvania; a (ii) predpokladá aj periodické plnenie oznamovacej povinnosti príjemcu podpory (na ročnej báze) pre poskytovanie takejto zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory pre jednotlivé konkrétne roky jej trvania s tým, že ak takáto oznamovacia povinnosť pre ten-ktorý rok nie je riadne a včas splnená v určenej lehote, potom nárok na podporu na nasledujúci kalendárny rok nevznikne resp. zanikne; a zároveň ak: (i) medzi poskytovateľom a príjemcom uvedenej podpory existuje platne uzavretá zmluva o poskytovaní takejto podpory na dobu neurčitú (resp. na celú v zásade 15-ročnú dobu trvania uvedenej podpory); a (ii) počas obdobia trvania spomenutej zo zákona povinnej a nárokovateľnej podpory a zároveň aj počas trvania spomenutej zmluvy o poskytovaní uvedenej podpory uzavretej na dobu neurčitú a po tom, ako subjekt povinný poskytovať takúto podporu bezpečne vie, či je, resp. bude povinný poskytovať predmetnú zo zákona povinnú podporu pre konkrétny rok (t. j. po uplynutí doby pre splnenie oznamovacej povinnosti týkajúcej sa podpory na takýto rok a či teda príjemcovi podpory nárok na podporu pre takýto konkrétny rok vznikol resp. nezanikol) dôjde zo strany subjektu povinného uvedenú podporu poskytovať k návrhu a aj uzavretiu novej zmluvy o poskytovaní predmetnej podpory s jej celou (a bezvýhradnou) účinnosťou už od 1. januára toho roku, pre ktorý mala byť oznamovacia povinnosť splnená ešte pred návrhom a uzavretím takejto novej zmluvy; či návrh takejto novej zmluvy, resp. takto uzavretá nová zmluva o poskytovaní podpory (ktorá nahrádza predošlú zmluvu o poskytovaní podpory) predstavujú uznanie záväzku (t. j. platný právny úkon) poskytovateľa podpory poskytovať uvedenú podporu pre rok, ohľadne ktorého mala byť splnená oznamovacia povinnosť počas roka kedy takáto nová zmluva bola uzavretá a to ešte pred jej uzavretím. Dovolateľ dodáva, že považuje posúdenie spomenutej právnej otázky zo strany odvolacieho súdu za nesprávne a zároveň má za to, že táto právna otázka ešte nebola vyriešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu.

15.4. Z pohľadu dovolateľa konajúce súdy nesprávne právne posúdili aj procesno-právnu otázku ohľadne dôkazného bremena, pričom táto právna otázka podľa neho nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Pokiaľ by však dovolací súd dospel záveru, že predmetná otázka už bola vyriešená, dovolateľ dal do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/3/2011 a ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012. K tomu uvádza, že v tejto veci existuje podstatná časová súvislosť, ktorú akcentoval najvyšší súd a ústavný súd v spomenutých rozhodnutiach, a navyše existuje aj kauzálna a vecná súvislosť a zhodná nadväznosť konania žalovaných, ktorá spôsobuje prenos dôkazného bremena na žalovaných. Dovolateľ pre úplnosť podotkol, že v tejto súvislosti nie je možné vychádzať z tzv. negatívnej dôkaznej teórie. Poukázal na jej vymedzenie v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/81/2010 a 6MCdo/17/2010. Podľa dovolateľa negatívna dôkazná teória bola modernou civilistikou prekonaná (Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 22Cdo 1479/2017), a to preukázaním komplementárnej pozitívnej skutočnosti, ktorá existenciu preukazovanej negatívnej skutočnosti vylučuje (Najvyšší správny súd Českej republiky sp. zn. 1 As 2/2010, Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2631/08), pričom aj v súdnej praxi k tomu často dochádza s tým, že ako určité špecifikum sa v takýchto prípadoch častejšie uplatňuje použitie nepriamych dôkazov (Najvyšší súd Českej republiky sp. zn. 22Cdo 3108/2010). Preukázanie takýchto komplementárnych skutočností bolo podľa dovolateľa v tomto prípade objektívne možné (napríklad ak by preukázali, že pri návrhu uvedenej zmluvy príp. pri jej uzatváraní bol dovolateľ informovaný o tom, že splnenie jeho oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2

písm. c) zákona o podpore pre rok 2015 nie je evidované žalovaným 1/). Absencia objektívne možných dôkazov na strane žalovaných nespôsobuje (objektívnu) nemožnosť unesenia ich dôkazného bremena, ale iba (subjektívnu) neschopnosť uniesť predmetné dôkazné bremeno.

15.5. Dovolateľ v súvislosti s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP napokon napáda nesprávne právne posúdenie konajúcich súdov spočívajúce v aplikácii § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona o podpore. Právna otázka aplikácie § 4 ods. 3 v spojení § 18e ods. 1 zákona o podpore nebola podľa dovolateľa doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Podľa dovolateľovho názoru v súvislosti s § 18e ods. 1 zákona o podpore je nevyhnutné posudzovať „podmienky podpory“ podľa právneho stavu účinného do 31. decembra 2013 a takéto podmienky boli zjavne definované nielen v ustanovení § 3, ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) zákona o podpore, účinného do 31. decembra 2013. Uvedené najvyšší súd prehliadol v rozhodnutí vo veci vedenej pod sp. zn. 1Obdo/41/2020. Najvyšší súd v tejto veci zjavne nevzal do úvahy, že je potrebné vnímať § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore v celistvosti ako jednu právnu normu (ktorej hypotéza je uvedená v prvom zo zmienovaných ustanovení a sankcia v druhom zmienovanom ustanovení). Predmetné sa týka rovnako aj uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 420/2021. Dovolateľ má za to, že ak by aj dovolací súd pri rozhodovaní o uvedenej otázke pripísal vyššie spomenutým uzneseniam povahu ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, bez bližšej reakcie na tu obsiahnutú argumentáciu dovolateľa by nenaplnil požiadavku presvedčivosti svojho rozhodnutia. Posúdenie toho, či určitá otázka bola (resp. nebola) už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená musí byť v materiálnom právnom štáte interpretovaná tak, že musí ísť o komplexné, vecne správne a aj dostatočne a presvedčivo odôvodnené vyriešenie uvedenej otázky, pričom spomenuté rozhodnutia tieto kritériá podľa dovolateľa nespĺňajú.

16. Dovolateľ na základe všetkých argumentov uvedených v dovolaní navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie; prípadne ak by mal za to, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, aby podľa § 449 ods. 2 v spojení s § 450 CSP zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pokiaľ by dovolací súd dospel k názoru, že dovolanie je dôvodné a že vo veci môže aj sám rozhodnúť, dovolateľ pre takýto prípad navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 3 CSP zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a to tak, že žalobe dovolateľa vyhovie v plnom rozsahu a zároveň že dovolateľovi prizná nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a nárok na náhradu trov odvolacieho a aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Podľa dovolateľa sú ďalej naplnené aj dôvody na odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ k tomu uviedol, že aj keď napadnuté rozhodnutie (hoci právoplatné) nemusí v dôsledku podania dovolania proti nemu predstavovať skutočne konečné a nezmeniteľné rozhodnutie vo veci, musí napriek tomu dôjsť k vyčísleniu trov konania v uznesení súdu prvej inštancie, pričom v tomto uznesení sa už aj ukladá povinnosť nahradiť príslušnej strane vyčíslené trovy konania. Uznesenie o vyčíslení trov konania a o uložení povinnosti k ich náhrade s jeho následnými účinkami však bude: (i) atakovať možnosť, aby dovolací súd mohol postupovať podľa § 453 ods. 2, resp. ods. 3 CSP; (ii) nútiť dovolateľa, aby tento ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu pod hrozbou prípadnej exekúcie uhradil priznané a následne vyčíslené trovy konania; (iii) nútiť dovolateľa v prípade následného pre dovolateľa priaznivého rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní, aby sa tento s dodatočným časovým a finančným úsilím domáhal vrátenia zaplatených trov konania. S podaním dovolania proti napadnutému rozhodnutiu je spojená aj poplatková povinnosť dovolateľa. Okrem toho žalovaný 1/ svojím podaním vyčísliť pre účely predpokladané ustanovením § 262 ods. 2 CSP trovy konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom v celkovej sume 14 439,59 eura, čo je pre dovolateľa taktiež významná suma, ktorá sa ho negatívne dotýka a dokonca presahuje aj výšku dovolateľom žalovaných nárokov. Dovolateľ má zároveň za to, že toto dovolanie spĺňa všetky znaky pre jeho meritórne prejednanie a je daný aj reálny predpoklad, že mu bude môcť byť vyhovené zo strany dovolacieho súdu. Právoplatnosť napadnutého rozhodnutia z pohľadu § 262 ods. 2 CSP podľa dovolateľa spôsobí neprimerane tvrdé dôsledky ešte pred tým ako sa stane napadnuté rozhodnutie konečné a nezmeniteľné. Keďže napadnuté rozhodnutie (priamo) neukladá povinnosť plniť, dovolateľ má za to, že môže byť

uplatnené ustanovenie § 444 ods. 2 CSP. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd uznesením odložil právoplatnosť napadnutého rozhodnutia aj v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, a to do právoplatnosti jeho rozhodnutia o tomto dovolaní. V prípade, ak by dovolací súd dospel k tomu, že napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je predsa len rozhodnutím, ktorým sa ukladá povinnosť plniť potom dovolateľ z procesnej opatrnosti navrhol, aby dovolací súd uznesením odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia aj v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, a to do právoplatnosti jeho rozhodnutia o tomto dovolaní.

Vyjadrenie žalovaného 1/ k dovolaniu

18. K podanému dovolaniu sa na výzvu súdu rozsiahlo vyjadril žalovaný 1/, ktorý vo podstate uviedol nasledovné.

19. Žalovaný 1/ vo vyjadrení poukázal na neprípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z podaného dovolania je podľa žalovaného 1/ zrejmé, že jeho podstatu tvorí námietka ohľadne nedostatočnej polemiky konajúcich súdov s právnymi názormi žalobcu, čo samo osebe nestačí na naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Inak povedané odôvodnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP zo strany žalobcu je v skutočnosti len modifikáciou jeho námietok smerujúcich voči nesprávnemu právnemu posúdeniu súdmi nižších inštancií. Nesprávne právne posúdenie pritom podľa žalovaného 1/ s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu č. R 24/2017, R 54/2012, ďalej aj sp. zn. 1Cdo/62/2010, 3Cdo/48/2012, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018 a rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 439/2022 nezakladá procesnú vadu zmätočnosti.

20. Neprípustnosť dovolania z dôvodu namietanej vady zmätočnosti je podľa žalovaného 1/ daná ďalej tým, že žalobca namieta skutkový stav a vyhodnocovanie dôkazov. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (3Cdo/55/2017 a 1Cdo/66/2019). Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nevykonaní navrhnutých dôkazov, žalovaný 1/ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/75/2020 a uviedol, že postup súdu, na základe ktorého nebol vykonaný dôkaz navrhnutý stranou sporu, nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

21. Neprípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný 1/ vidí aj vo vzťahu k námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozsudkov. Napadnuté rozsudky súdov nižšej inštancie sú podľa neho dostatočne zdôvodnené a je z nich zrejmé, akými úvahami sa súdy nižšej inštancie riadili a aké právne normy na zistený skutkový stav aplikovali. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Konajúce súdy správne zadefinovali predmet sporu a tiež správne a ústavne konformne naň aplikovali dotknuté právne normy § 4 ods. 2 písm. c) a § 4 ods. 3 zákona podpore, pričom v súvislosti s procesom ich právneho posudzovania identifikovali zásadné parciálne právne otázky, ktoré správne a najmä súladne so širokou a ustálenou rozhodovacou praxou správne právne posúdili. Zároveň sa podľa žalovaného 1/ vo svojich rozsudkoch so všetkými argumentmi dôležitými pre správny právny záver a rozhodnutie vo veci samej riadne a v dostačujúcom rozsahu vysporiadali, a teda právo žalobcu na spravodlivý súdny proces z uvedeného dôvodu konaním súdov nižšej inštancie nebolo porušené. Nad rámec uvedeného prípadné nedostatočné odôvodnenie podľa žalovaného 1/ nezakladá bez ďalšieho zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania (IV. ÚS 196/2014, R 111/1998, R 2/2016, 3Cdo/26/2017, 8Cdo/31/2018, 2Cdo/92/2018, 3Cdo/26/2017, 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

22. V ďalšej časti vyjadrenia reagoval žalovaný 1/ na jednotlivé námietky žalobcu voči napadnutým rozsudkom podradené pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

22.1. Ohľadne dovolateľovej námietky nesprávneho vymedzenia podstaty sporu konajúcimi súdmi žalovaný 1/ uviedol, že predmetnou argumentáciou sa dovolateľ snaží v rozpore s názorom ústavného

súdu (PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, II. ÚS 52/2020) a názorom najvyššieho súdu (2Obdo/18/2018, 3Obdo/72/2019, 3Obdo/119/2019, 4Obdo/90/2020, 2Obdo/7/2021) dosiahnuť vylúčenie aplikácie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore a § 4 ods. 3 zákona o podpore a vyhnúť sa tak v ňom obsiahnutej zákonom stanovenej sankcii. Žalovaný 1/ sa stotožňuje s odvolacím súdom, že podstatou sporu bolo práve posúdenie, či si žalobca voči žalovanému 1/ riadne a včas splnil oznamovaciu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Konajúce súdy teda správne identifikovali kľúčovú a zásadnú právnu otázku, ktorej vyriešením sa v kontexte všetkých relevantných okolností pre danú vec náležite zaoberali. Námietky žalobcu považuje v tomto smere žalovaný 1/ za nedôvodné.

22.2. K námietke dovolateľa ohľadne presunu dôkazného bremena žalovaný 1/ uviedol, že právny názor konajúcich súdov je plne súladný s právnym názorom najvyššieho súdu obsiahnutým v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/3/2008, 5Obo/163/2006, 4Obdo/252/2017, 2Obdo/7/2021 a s právnym názorom Najvyššieho súdu Českej republiky obsiahnutým v rozhodnutí sp. zn. 26Cdo/268/2011. Zo skutkového stavu zisteného konajúcimi súdmi pritom vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovanému 1/ doručil zákonom predpokladané oznámenia v súlade s § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Konajúce súdy preto správne posúdili neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu, čo malo za následok zamietnutie jeho žaloby. Námietky žalobcu obsiahnuté v jeho dovolaní ohľadom prenosu dôkazného bremena žalovaný 1/ považuje za nedôvodné.

22.3. Žalovaný 1/ tiež považoval za potrebné sa vyjadriť k aplikovateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/3/2011 a rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012 na prejednáváný prípad. Predmetné rozhodnutia sú podľa jeho názoru pre prejednáváný spor irelevantné a sú naň neaplikovateľné. Žalovaný 1/ osobitne zdôraznil diametrálnu odlišnosť zisteného skutkového stavu vo vyššie uvedených konaniach vo vzťahu k predmetu tohto konania. Doplnil zároveň, že snaha žalobcu o presun dôkazného bremena je podľa jeho názoru zúfalým pokusom o odvrátenie svojho neúspechu v prejednávanom spore v dôsledku neunesenia vlastného dôkazného bremena.

22.4. Z pohľadu žalovaného možno konštatovať správny záver konajúcich súdov aj ohľadom námitok spochybňujúcich neexistenciu uznania záväzku. Podľa žalovaného 1/ odvolací súd správne nepriznal týmto námitkám žalobcu žiadnu relevanciu.

22.5. K námitkám žalobcu vo vzťahu ku konštatovanému nepreukázaniu splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore žalovaný 1/ uviedol, že konajúce súdy dospeli k správne záveru. Žalobca sa vo svojom dovolaní snaží navodiť dojem, že súdy nižšej inštancie vychádzali pri formulovaní svojho záveru o nesplnení povinnosti žalobcu voči žalovanému 1/ výlučne z knihy doručenej pošty a že dôkazmi v prospech žalobcu sa žiadnym spôsobom nezaoberali. Uvedené tvrdenia žalobcu sú podľa žalovaného 1/ absolútne účelové a nepravdivé. Konajúce súdy vyhodnocovali všetky dôkazy súvisiace so spornou zásielkou a zrealizovali rozsiahle dokazovanie vo vzťahu k preukázaniu obsahu zásielky, ktorá skutočnosť je zrejmá zo samotného obsahu súdneho spisu, ako aj z odôvodnení napadnutých rozsudkov. Je tiež zrejmé, že súd prvej inštancie v rámci dokazovania vykonal tak dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, ako aj dôkazy svedčiace v jeho neprospech.

22.6. Žalovaný 1/ reagoval aj na námietky žalobcu smerujúce k hodnoteniu svedeckej výpovede svedkyne B.. Hodnotenie jej výpovede ako irelevantnej žalovaný 1/ považuje za správne. Vierohodnosť výpovede tejto svedkyne spochybňovali objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy. Tvrdenia žalobcu o tom, že súd prvej inštancie bezdôvodne odmietol túto svedeckú výpoveď len s odkazom na to, že sa jedná o H. konateľa a spoločníka, nie sú pravdivé. Skutočnosti vyplývajúce z tejto svedeckej výpovede neboli podporené žiadnym iným dôkazom, preto súdy tejto svedeckej výpovedi neuverili. Súdom prvej inštancie vyhodnotil svedeckú výpoveď svedkyne B. za nedostatočne dôveryhodnú a nepresvedčivú nie len s odkazom na príbuzenský vzťah svedkyne s konateľom a spoločníkom žalobcu, ale tiež pre jej obsah. Žalovaný 1/ vo vyjadrení ďalej rozoberá dôvody, pre ktoré sa stotožňuje s vyhodnotením svedeckej výpovede tejto svedkyne ako nedôveryhodnej. Podľa žalovaného 1/ konajúce súdy správne hodnotili aj svedeckú výpoveď svedkyne J., keď konštatovali nepreukázanie pochybenia jeho podateľne pri preberaní zásielky. V rámci vykonaného dokazovania totiž nebolo preukázané, že

práve pri preberaní spornej zásielky žalobcu by došlo k chybe pri evidencii zásielky.

22.7. K námietke žalobcu ohľadne záverov súdov vo vzťahu k rozdielu v hmotnosti zásielky žalovaný 1/ uviedol, že konajúce súdy správne konštatovali, že žalobca nepreukázal príčinu nezhody medzi reálnou váhou zásielky a váhou zásielky uvedenou na podacom lístku, a teda informácia o váhe zásielky na podacom lístku žiadnym spôsobom nepreukazuje, čo bolo obsahom zásielky. V rámci zisteného skutkového stavu nebolo zo strany žalobcu súdu jednoznačne preukázané, prečo je taký veľký rozdiel v hmotnosti medzi zásielkou, ktorá obsahovala iba faktúru a jej prílohu a zásielkou, ktorá údajne obsahovala len faktúru jej prílohu a predmetné oznámenie. Informácia o hmotnosti zásielky je tak podľa žalovaného 1/ vo vzťahu k preukazovaniu splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore voči žalovanému 1/ bezpredmetná.

22.8. Podľa žalovaného 1/ je nedôvodná aj námietka žalobcu ohľadne nesprávneho posúdenia obsahu zmluvy. Žalobcom prezentovaná konštrukcia údajnej vôle uzavrieť túto zmluvu nad rámec podpory stanovenej zákonom o podpore, nebola zo strany žalovaných nikdy prejavovaná a navyše takáto vôľa na strane žalovaných nikdy ani neexistovala. Žalovaný 1/ opätovne zdôraznil, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že z obsahu zmluvy a vzájomnej písomnej korešpondencie nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si v roku 2014 nesplnil svoju obligatórnu zákonnú povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, nárok na podporu elektriny vyrobenej vo výrobnom zariadení žalobcu v kalendárnom roku 2015 zanikol, a teda elektrina vyrobená vo výrobnom zariadení žalobcu v roku 2015 nie je elektrinou, na ktorú sa vzťahuje podpora vo forme doplatku ani podpora vo forme odberu elektriny za cenu na straty v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore.

22.9. Napokon žalovaný 1/ reagoval v tejto časti dovolania aj na posúdenie prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore. Vzhľadom na to, že k interpretácii a aplikácii predmetného zákonného ustanovenia existuje ustálený právny názor zo strany ústavného súdu (viď PL. ÚS 50/2015) a zo strany najvyššieho súdu (viď napr. 2Obdo/18/2018 a ďalšie), žalovaný 1/ má za to, že konajúce súdy ustálenú rozhodovaciu prax správne aplikovali na predmet sporu a pri interpretácii a aplikácii § 18e ods. 1 zákona o podpore túto v plnom rozsahu zohľadnili, čo potvrdzuje správnosť ich posúdenia tohto ustanovenia.

23. Žalovaný 1/ ďalej vo vyjadrení poukázal tiež na neprípustnosť podaného dovolania vo vzťahu k žalobcom vymedzeným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

24. Z pohľadu žalovaného 1/ je v tomto dovolacom konaní neprípustnou právna otázka týkajúca sa posúdenia dispozitívnej, resp. kogentnej povahy § 4 ods. 3 zákona o podpore. Predmetná dovolateľom nastolená otázka nie je otázkou, na ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu a teda nejde o právnu otázku, ktorá by mala pre spor dôležitý resp. zásadný právny význam. Podľa žalovaného 1/ na základe výkladu zmluvy je potrebné rozumne dospieť k jedinému a výlučnému záveru o tom, že nikdy nebolo úmyslom ani vôľou žalovaných, poskytnúť žalobcovi podporu nad rámec zákonom stanoveného rozsahu, tak ako to žalobca tvrdí naprieč svojím dovolaním. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si v roku 2014 nesplnil svoju obligatórnu zákonnú povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, čo vyplynulo z dokazovania vykonaného súdmi nižšej inštancie, nárok na podporu elektriny vyrobenej vo výrobnom zariadení žalobcu v kalendárnom roku 2015 zanikol, a teda elektrina vyrobená vo výrobnom zariadení žalobcu v roku 2015 nie je elektrinou, na ktorú sa vzťahuje podpora vo forme doplatku v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) zákona o podpore. Záväzok žalovaného 1/ vyplývajúci zo zmluvy na úhradu doplatku je priamo v samotnej zmluve o dodávke elektriny a doplatku explicitne naviazaný na všeobecne záväzné právne predpisy, a to vrátane zákona o podpore a v ňom obsiahnutého ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore. Výriešenie žalobcom nastolenej otázky preto nie je rozhodujúce pre predmet sporu, nejedná sa teda o otázku zásadného právneho významu, ale ide vo vzťahu k predmetu sporu o otázku hypotetickú.

24.1. Nad rámec uvedeného žalovaný 1/ deklaroval, že právny názor žalobcu o dispozitívnej povahe

dotknutej právnej normy považuje za nesprávny, nakoľko podľa neho ide o normu kogentného charakteru. Žalovaný 1/ má za to, že normatívne znenie a formulácia zákonného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona podpore neposkytuje žalobcovi možnosť voľby plnenia, resp. neplnenia zákonom stanovenej povinnosti a rovnako ani § 4 ods. 3 zákona o podpore neposkytuje žalovaným možnosť voľby, či v prípade nesplnenia povinnosti žalobcom pripustia vznik zákonom predpokladaného následku alebo nie. Akékoľvek argumentačné úvahy žalobcu o možnosti vylúčenia zákonom priamo predpokladaných následkov formou vzájomných zmluvných dojednaní strán sporu, ako aj úvahy o možnosti ich dodatočného odvrátenia formou akéhokoľvek prejavu vôle žalovaného, sú vzhľadom na kogentný charakter právnej normy neaplikovateľné a pre podstatu samotného konania vo veci samej bezpredmetné. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015 je podľa žalovaného 1/ zrejmé, že povinnosti stanovené výrobcom ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore sú povinnosťami obligatórnymi, ktoré sú povinní plniť si všetci výrobcovia elektriny s právom na podporu a ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore je ustanovením kogentným.

25. Z obsahu podaného vyjadrenia vyplýva, že žalovaný 1/ považuje za neprípustné aj dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie v súvislosti s neuskutočnením výkladu zmluvy podľa § 266 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaného 1/ s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/27/2019 výklad zmluvy nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, pričom posudzovanie skutkového stavu zo strany dovolacieho súdu nie je prípustné a dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili súdy nižšej inštancie. Žalobcom požadovaný výklad zmluvy navyše podľa názoru žalovaného 1/ s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Rakúskej republiky č. RS0112106 nemá ani tzv. judikatórny presah, a teda tento nie je ani otázkou zásadného právneho významu, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Žalobcom nastolená otázka ohľadne výkladu zmluvy tiež nie je dostatočne určitá a zrozumiteľná. Žalovaný 1/ konštatoval, že ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka obsahuje štyri samostatné hierarchicky usporiadané interpretačné pravidlá, pričom z dovolacej otázky žalobcu nie je vôbec zrejmé, aplikácie ktorého interpretačného pravidla na zmluvu sa žalobca predmetnou dovolacou otázkou vlastne domáha. Je pritom povinnosťou dovolateľa nastoliť dovolaciu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Reagujúc ďalej na argumentáciu dovolateľa žalovaný 1/ dodáva, že s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu č. R 81/2003 aplikácia jednotlivých ustanovení § 266 Obchodného zákonníka prichádza do úvahy v prípade, ak prejav vôle nie je celkom určitý a existujúcu neurčitosť je potrebné odstrániť výkladom prostredníctvom zákonom stanovených interpretačných pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka. Zo znenia zmluvy je pritom zrejmé, že jej predmetom je výlučne podpora vyrobenej a dodanej elektriny v rozsahu a za podmienok stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi (predovšetkým zákonom o podpore). Ani samotná aplikácia ustanovení § 266 Obchodného zákonníka nie je spôsobilá privodiť pre žalobcu priaznivejší výsledok sporu, preto vyriešenie žalobcom nastolenej druhej dovolacej otázky nie je rozhodujúce pre predmet sporu a nejedná sa teda o otázku zásadného právneho významu.

26. Neprípustnosť dovolania žalovaný 1/ vidí aj v prípade dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia neexistencie uznania záväzku. Žalovaný 1/ v tejto súvislosti opätovne poukázal na to, že výklad zmluvy nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, pričom posudzovanie skutkového stavu zo strany dovolacieho súdu nie je prípustné. Požadovaný výklad zmluvy nemá ani v tomto prípade tzv. judikatórny presah, a teda tento nie je ani otázkou zásadného právneho významu, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Taktiež žalovaný 1/ podotkol, že dovolateľom nastolená dovolacia otázka nie je otázkou, na ktorej bolo založené rozhodnutie odvolacieho súdu a teda nejde o právnu otázku, ktorá by mala pre spor dôležitý, resp. zásadný právny význam. Vzhľadom na to, že obsahom zmluvy bola len podpora v rozsahu a za podmienok stanovených zákonom o podpore, ak by aj došlo k uznaniu záväzku, mohol by byť uznaný výlučne záväzok na poskytnutie podpory v rozsahu a za podmienok stanovených zákonom o podpore. Keďže podpora v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore na elektrinu vyrobenú vo výrobnom zariadení žalobcu v roku 2015 nebola v dôsledku nesplnenia povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore žalobcom voči žalovanému 1/ a aplikácie sankcie v zmysle § 4 ods. 3 zákona o podpore predmetom zmluvy, nemohla byť táto ani predmetom údajného uznania záväzku, ktorého sa žalobca domáha v rámci svojej tretej dovolacej otázky. Ani prípadné konštatovanie,

že zmluva predstavuje uznanie záväzku, by teda podľa žalovaného 1/ nebolo spôsobilé privodiť pre žalobcu priaznivejší výsledok sporu.

26.1. Nad rámec uvedeného sa žalovaný 1/ vyjadril aj k samotnej neexistencii uznania záväzku. Zmluva nemá podľa neho náležitosti uznania záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, a preto nie je ani nemôže byť posudzovaná ako uznanie záväzku podľa tohto ustanovenia. (4Cdo/94/2010 a 3MObo 4/2010). Podľa žalovaného 1/ zo záverečných ustanovení zmluvy je zrejmé, že v danom prípade sa jedná o privatívnu nováciu, t. j. v danom prípade dochádza k zániku pôvodného zmluvného vzťahu a vzniku úplne nového zmluvného vzťahu. Takéto dojednanie podľa neho nie je možné považovať za uznanie záväzku. V prípade žalobcom požadovaného výkladu by sa musela každá zmena zmluvných podmienok vzájomného zmluvného vzťahu medzi akýmkoľvek zmluvnými stranami, ako aj každá novácia záväzku, považovať vždy za uznanie všetkých budúcich záväzkov oboch zmluvných strán z dotknutej menenej alebo novo uzatváranej zmluvy. Už na prvý pohľad je zrejmé, že argumentácia dovolateľa je v tejto časti absurdná a nesprávna. Z týchto dôvodov je dovolanie žalobcu podľa žalovaného 1/ v tejto časti nielen neprípustné, ale aj nedôvodné.

27. Žalovaný 1/ sa ďalej vyjadril, že dovolanie považuje za neprípustné aj v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia procesno-právnej otázky dôkazného bremena. Vyhodnocovanie dôkazného bremena podľa neho nie je právna otázka, ale otázka vyhodnocovania skutkového stavu, pričom posudzovanie skutkového stavu zo strany dovolacieho súdu nie je prípustné a dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili sudy nižšej inštancie. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. písm. b) CSP je aj v tomto prípade podľa neho vymedzený navyše zmätočne a nejasne, nakoľko dovolateľ pri predmetnej právnej otázke zvolil súčasne dva dôvody prípustnosti dovolania, ktorých obsah si však navzájom odporuje. Touto koncepciou vymedzenia dovolacích dôvodov dovolateľ navodil stav, kedy ma dovolací súd „hádať“ pod aký zo zákonom predpokladaných dôvodov prípustnosti, mal dovolateľ záujem subsumovať svoju argumentáciu.

27.1. K samotnej otázke namietaného presunu dôkazného bremena na žalovaných v prípade preukazovania doručenia zásielky do dispozičnej sféry adresáta a preukazovania obsahu zásielky žalovaný 1/ uviedol, že táto bola zo strany najvyššieho súdu viackrát riešená v jeho rozhodnutiach. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo 81/2010 a uviedol, že požiadavka žalobcu, aby žalovaný 1/ preukazoval, že zo strany žalobcu mu oznámenie žalobcu o predpokladanej ročnej dodávke elektriny pre kalendárny rok 2015 nebolo doručené, je z povahy veci nesplniteľná, pretože nemožno preukázať negatívnu skutočnosť. Žalobca v podanom dovolaní správne poukázal na potrebu skúmania komplementárnych právnych skutočností. Komplementárnymi právnymi skutočnosťami podľa žalovaného 1/ sú v tomto prípade skutočnosti, ktoré zodpovedajú preukázaniu splnenia žalobcovej oznamovacej povinnosti, t. j. či sa v obsahu poštovej obálky nachádzalo oznámenie žalobcu o predpokladanej ročnej dodávke elektriny. Preukázanie splnenia zákonnej oznamovacej povinnosti bolo povinnosťou žalobcu, čo vyplýva aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/3/2008, 5Obo/163/2006, 4Obdo/252/2017, 2Obdo/7/2021 a Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/268/2011. V rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/7/2021 najvyšší súd v obdobnej veci vyhodnotil ako nesprávny postup súdov, ktoré preniesli dôkazné bremeno preukazovania nedoručenia oznámenia o uplatnení podpory z výrobcu na spoločnosť Východoslovenská distribučná, a.s., ktorú sudy nižšej inštancie nútili preukazovať, že jej oznámenie o uplatnení podpory zo strany výrobcu nebolo doručené, tak ako sa toho domáha aj žalobca v tomto konaní. Podľa žalovaného 1/ sú závery konajúcich súdov v tejto časti v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu.

27.2. K žalobcom namietanému nesúladu záverov konajúcich súdov vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/3/2011, žalovaný 1/ uviedol, že žalobca úmyselne prekrúca a dokresľuje právne názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí. Predmetné rozhodnutie sa zaoberalo odlišnou skutkovou situáciou, preto právnu vetu tohto rozhodnutia nemožno na prejednávany spor použiť. Aplikácia tohto rozhodnutia spôsobom, akým sa ho dožaduje žalobca vo svojom dovolaní, bola navyše v obdobnej veci priamo vylúčená zo strany najvyššieho súdu v jeho rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/16/2021. V predmetnej veci najvyšší súd rovnako vylúčil aj aplikáciu argumentácie obsiahnutej v náleze ústavného

súdu sp. zn. II. ÚS 32/2012 pre odlišnú skutkovú situáciu. Žalovaný 1/ je preto názoru, že skutkový stav prejednávaneho sporu nedáva základ k tomu, aby došlo k presunu dôkazného bremena vo vzťahu k preukazovaniu splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore zo žalobcu na žalovaných.

28. Žalovaný 1/ napokon konštatuje neprípustnosť dovolacieho dôvodu aj vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu aplikácie § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona o podpore. Z odôvodnenia podaného dovolania nie je zrejmé, či dovolateľ uplatňuje v tejto súvislosti dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP, preto je tento dôvod prípustnosti taktiež nedostatočne vymedzený. Namietaná právna otázka bola podľa žalovaného 1/ predmetom posudzovania zo strany ústavného súdu v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, podľa ktorého sa v prípade aplikácie predmetného ustanovenia jedná o nepravú retroaktivitu a zavedenie nepravej retroaktivity považuje z ústavného hľadiska nie len za akceptovateľné, ale aj žiaduce. V tomto náleze ústavný súd skonštatoval, že v § 3 zákona o podpore sú ustanovené (okrem iného) spôsoby a podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a v § 4 zákona o podpore sú ustanovené práva a povinnosti výrobcov elektriny. Tento právny názor bol opakovane potvrdený najvyšším súdom v rozhodnutiach sp. zn. 2Obdo/18/2018, 3Obdo/72/2019, 3Obdo/119/2019, 2Obdo/7/2021 a 1Obdo/41/2020. Nastolená dovolacia otázka právneho posúdenia aplikácie § 18e ods. 1 zákona o podpore je v tomto čase ustálená a jednotne vyriešená rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pričom táto skutočnosť vylučuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Žalovaný 1/ dodal, že keďže rozhodnutia konajúcich súdov ustálenú rozhodovaciu prax zohľadňujú, je v danom prípade vylúčený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

29. Na základe všetkých argumentov uvedených vo vyjadrení žalovaný 1/ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že dôvody prípustnosti dovolania vymedzené žalobcom v jeho dovolaní nie sú dané. Ak by dovolací súd dospel k záveru o prípustnosti dovolania, žalovaný 1/ navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalobcu podľa § 448 CSP ako dovolanie, ktoré nie je dôvodné. Zároveň navrhol, aby dovolací súd priznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. Žalovaný 2/ sa k podanému dovolaniu na výzvu súdu nevyjadril.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného 1/

31. Dovolateľ po tom, ako mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného 1/ predložil súdu rozsiahle vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného 1/. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že k námietkam žalovaného 1/ ohľadne neprípustnosti dovolania uviedol, že sú nenáležité, nedôvodné a nesprávne. Žalovaný 1/ sa podľa neho zameriava len izolovane na jednotlivé argumenty, pričom ignoruje potrebu vyhodnotenia týchto argumentov vo vzájomných súvislostiach. Vo vyjadrení navyše opomenul niektoré podstatné a skutkové právne aspekty, na ktoré dovolateľ vo vyjadrení poukazuje. Rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktoré sa žalovaný 1/ odvoláva sú z pohľadu dovolateľa irelevantné vzhľadom na predmet sporu a dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody. Rovnako dáva do pozornosti, že predmetné rozhodnutia sa týkajú iba otázky, či lehota pre oznámenie o uplatnení podpory má hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu povahu, čo podľa neho potvrdzuje ich irelevantnosť. Dovolateľ pripomína, že vyjadrenie žalovaného 1/ neberie do úvahy rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/1/2021 a 4Obdo/76/2022. V ďalšom obsahu vyjadrenia dovolateľ v podstate reaguje na jednotlivé argumenty žalovaného 1/ v súlade s predloženým dovolaním s tým, že jeho argumenty považuje za nesprávne. V závere vyjadrenia dovolateľ uviedol, že zotrváva na dovolacom návrhu tak, ako ho uviedol v podanom dovolaní.

K prípustnosti podaného dovolania

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429

ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP) a dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 (§ 447 písm. f) CSP).

33. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

34. Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti podľa CSP. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Dovolací súd pristupuje k preskúmaniu samotnej dôvodnosti dovolacích dôvodov výlučne za predpokladu, že sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré je dovolací súd povinný preskúmať prednostne.

35. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

36. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

37. Pod pojmom nesprávny procesný postup, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci, ktorá znemožnila strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, máiacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Nesprávnym procesným postupom je ďalej potrebné rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

38. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte dovolacích námietok dovolateľa najvyšší súd zdôrazňuje, že funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

39. Dovolací súd dodáva, že vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať požadovanú mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

40. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že dovolateľ sa v rozsiahlej časti dovolania venuje skutkovým otázkam a spochybňuje správnosť hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi. Dovolací súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (k tomu pozri napríklad R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu, ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod CSP nepozná (6Cdo/126/2017). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je možná vo svetle skúmania skutkových otázok. Súčasne právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011).

41. Nadväzujúc na uvedené najvyšší súd pripomína, že aj keď samotná možnosť prieskumu vykonaného hodnotenia dôkazov zo strany konajúcich súdov je v dovolacom konaní značne obmedzená, nie je úplne vylúčená. K zásahu do práva na spravodlivý proces a k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP odkazujúc na § 420 písm. f) CSP môže dôjsť na podklade takého hodnotenia dôkazov, ktoré je možné označiť za arbitrárne, ktoré je bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu alebo ktorého odôvodnenie je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (k tomu pozri IV. ÚS 150/03, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je podľa ústavného súdu najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky

alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy SR (II. ÚS 302/2019-44). O taký prípad sa však v danej veci podľa dovolacieho súdu nejedná.

42. Najvyšší súd z obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ v kontexte namietanej vady zmätočnosti spochybňuje, že by ho v prejednávanej veci zaťažovalo dôkazné bremeno, nakoľko sa nazdáva, že v priebehu konania došlo k presunu dôkazného bremena ohľadne doručenia oznámenia podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore zo žalobcu na žalovaných. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že písomný návrh zmluvy s navrhovanou účinnosťou od 1. januára 2015 spolu so sprievodným listom zo dňa 10. októbra 2014, uzavretie zmluvy zo dňa 9. decembra 2015 a sprievodný list zo dňa 10. decembra 2014 predstavujú v súhrne uznanie záväzku žalovaného 1/ poskytovať podporu dovolateľovi podľa zákona o podpore v roku 2015. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že otázka posúdenia predmetných právnych úkonov z pohľadu možnej aplikácie ustanovení o uznaní záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka je vecou právneho posúdenia, ktoré obsahovo ani významovo nezodpovedá dovolateľom namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (pozri R 24/2017). V reakcii na námietky dovolateľa sa dovolací súd preto v tejto časti ďalej zaoberal len namietanými nedostatkami hodnotenia predložených dôkazov a s tým súvisiacou námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku.

43. Z obsahu napadnutého rozsudku dovolací súd zistil, že odvolací súd sa žalobcovými úvahami ohľadne možnosti posúdenia zmluvy a písomnej korešpondencie zmluvných strán ako uznania záväzku žalovaným 1/ platiť doplatok za dodávku elektriny a za straty v roku 2015 zaoberal v bode 38., 39., 40. a 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu žalobcom uvádzané dokumenty nemôžu byť považované za uznanie záväzku zo strany žalovaného 1/, nakoľko z ich obsahu nevyplyva, že by žalovaný 1/ uznal, t. j. deklaroval, že má voči žalobcovi platiť doplatok v roku 2015. Odvolací súd teda predmetné dokumenty právne neposúdil ako uznanie záväzku s poukazom na rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého z obsahu predložených dokumentov nevyplyva, že by žalovaný uznal záväzok voči žalobcovi. Keďže dovolací súd je skutkovými zisteniami odvolacieho súdu viazaný (§ 442 CSP), v rozsahu dovolateľom namietanej vady zmätočnosti napadnutého rozhodnutia ďalej len skúmal, či hodnotenie dôkazov smerujúce k ustáleniu tohto rozhodujúceho skutkového zistenia nebolo arbitrárne, nelogické alebo iracionálne so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.

44. Po nahliadnutí do namietanej zmluvy a písomnej korešpondencie (č. l. 26 a nasl., č. l. 52 a 53 súdneho spisu) najvyšší súd dodržiavajúc zákonný rozsah dovolacieho prieskumu konštatuje, že rozhodujúce skutkové zistenie odvolacieho súdu nemožno považovať za výsledok svojvoľného, nelogického alebo iracionálneho hodnotenia dôkazov. Dovolací súd poznamenáva, že tak v prípade návrhu na uzavretie zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015, ako aj v prípade uzatvorenia zmluvy s účinnosťou od 1. januára 2015 a inštrukcie žalovaného 1/ zaslanej dovolateľovi ohľadne fakturácie doplatku v roku 2015, sa nejedná o právne úkony, ktoré by obsahovali tak jasný a zrozumiteľný prejav vôle žalovaného 1/ smerujúci k uznaniu záväzku platiť doplatok žalobcovi podľa zákona o podpore v roku 2015, že by bolo možné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tejto časti z hľadiska dovolacieho prieskumu neudržateľné. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolacím súdom vykonané hodnotenie dôkazov a jeho odôvodnenie je v tejto časti v kontexte namietanej vady zmätočnosti plne postačujúce a dovolací súd preto nevzhliadol prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pre úplnosť najvyšší súd ešte doplnia, že keďže nebolo konajúcimi súdmi zistené namietané uznanie záväzku, nemohlo potom dôjsť z tohto dôvodu ani k namietanému presunu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaných.

45. Prenesenie dôkazného bremena na žalovaných mala podľa dovolateľa ďalej spôsobiť aj podstatná časová, vecná, kauzálna súvislosť medzi krokmi žalovaného 1/ (návrh na uzavretie zmluvy, uzavretie zmluvy a inštrukcia) a tvrdením dovolateľa, že žalovanému oznámil uplatnenie podpory pre rok 2015 v zákonnej lehote. Podľa dovolateľa predmetné kroky žalovaného 1/ odvolací súd ignoroval. Vychádzajúc

z napadnutého rozsudku najvyšší súd poznamenáva, že odvolací súd sa v prejednávanej veci stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a poukázal na § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (viď bod 29. napadnutého rozsudku). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa opiera v podstatnej časti i o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom totiž tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (k tomu pozri 2Obdo/64/2021). S poukazom na uvedené najvyšší súd pri ďalšom skúmaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP prihliadal na obsah oboch rozsudkov súdov nižších inštancií, ktoré tvoria pre účely tohto dovolacieho konania jednotu.

46. Najvyšší súd po nahliadnutí do rozsudku súdu prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie k namietanej zmluve uviedol, že táto nie je sama o sebe dôkazom skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore došlo (pozri bod 72. rozsudku súdu prvej inštancie). Na predmetné posúdenie nadviazal v napadnutom rozsudku aj odvolací súd (pozri bod 38. napadnutého rozsudku), ktorý uviedol: „Nepochybne § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore stanovuje žalobcovi povinnosť oznámiť voči žalovanému dve skutočnosti, a to oznámiť uplatnenie podpory a oznámiť predpokladané množstvo dodanej elektriny. I keď predmetná zákonná úprava nestanovuje formu pre splnenie si týchto dvoch notifikačných povinností, musí byť preukázané, že tieto boli splnené, pričom listiny, na ktoré žalobca poukázal nemožno akceptovať ako dôkaz o tom, že žalobca si splnil povinnosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o podpore v roku 2014, aby nestratil právo na podporu pre nasledujúci rok, t. j. pre rok 2015.“ V kontexte celého obsahu napadnutého rozsudku je potrebné v tejto súvislosti zohľadniť tiež skutočnosť, že odvolaciemu súdu bolo známe z jeho rozhodovacej činnosti, že k uzatváraniu obdobných zmlúv dochádzalo celoplošne, so všetkými výrobcami s právom na podporu, bez rozdielu, či títo splnili povinnosť podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore na rok 2015, keďže uvedenou zmluvou sa malo regulovať celé obdobie podpory a nie len jeho jeden rok (pozri bod 37. napadnutého rozsudku).

47. Dovolací súd po zohľadnení celého obsahu napadnutého rozsudku konštatuje, že sa nemožno stotožniť s tvrdením dovolateľa, že sa konajúce súdy nezaoberali, resp. ignorovali následné kroky, resp. úkony žalovaných, ktoré boli adresované dovolateľovi. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií s poukazom na vyššie uvedené jasne vyplýva, že tieto nepovažovali za dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané doručenie oznámenia v lehote podľa zákona o podpore. K týmto rozhodujúcim skutkovým zisteniam pritom odvolací súd nedospel len na základe dôkazov uvedených v bode 34. napadnutého rozsudku, ktoré žalobca označil za protirečivé a rozporuplné. Preto pokiaľ by odvolací súd aj konštatoval dovolateľom namietanú rozporuplnosť týchto dôkazov, neznamenalo by to vzhľadom na vyššie uvedené, že by bolo potrebné ustáliť iné skutkové zistenia ohľadne namietaných úkonov žalovaných a teda by to v konečnom dôsledku nemohlo znamenať ani namietané prenesenie dôkazného bremena na žalovaných. Dovolací súd vo všeobecnosti pripomína, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (6Cdo/145/2011). Pokiaľ by aj boli vymedzené námietky žalobcu dôvodné, najvyšší súd má s prihliadnutím na konajúcimi súdmi ustálený skutkový stav za to, že v tomto konaní nemôže byť za takto ustáleného skutkového stavu relevantnou vadou odôvodnenia rozsudku iba to, že sa súdy dostatočne nevysporiadali s namietanou protirečivosťou alebo rozporuplnosťou dôkazov uvedených v bode 34. napadnutého rozsudku.

48. Rovnako dovolací súd poznamenáva, že s poukazom na ustálené skutkové zistenia konajúce súdy nemali dôvod sa zaoberať namietanou otázkou presunu dôkazného bremena na žalovaného 1/ ani z dôvodu, že žalovaný 1/ zmaril žalobcovi uniesť dôkazné bremeno tým, že nevedel a nezabezpečoval evidenciu jemu doručených zásielok úplným a hodnoverným spôsobom. Konajúce súdy sa k dôkazom

súvisiacim s evidenciou korešpondencie žalovaného 1/ vyjadrili tak, že samotná skutočnosť, že sa mohla pri evidovaní korešpondencie občas stať nesprávnosť, neznamená, že sa tak stalo v prejednávanej veci (pozri bod 33.1. napadnutého rozsudku a bod 78. rozsudku súdu prvej inštancie). Z rozhodnutí konajúcich súdov je zrejmé, že sa nestotožnili s tvrdeniami žalobcu o tom, že žalovaný 1/ zmaril možnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadne doručenia zásielky, keďže predmetné tvrdenie nepovažovali za preukázané. Najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že zaoberať sa možným presunom dôkazného bremena by mohlo byť pre toto konanie relevantné iba v prípade, kedy by konajúce súdy tvrdenie dovolateľa o zmarení možnosti uniesť dôkazné bremeno považovali za preukázané.

49. Nad rámec uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že najvyšší súd sa k otázke prenesenia dôkazného bremena na žalovaného už vyjadril v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 2Obdo/7/2021, keď uviedol: „Dôkazné bremeno je povinnosť strany sporu, pokiaľ chce byť úspešná v konaní, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre ňu privodiť priaznivý výsledok; dôkazné bremeno sa teda netýka vždy výsledku celého konania, ale sa môže týkať aj čiastkového skutkového tvrdenia významného pre rozhodnutie súdu. Pre určenie toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, je kľúčová hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal. V princípe platí, že nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok prehru v spore. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v prejednávanom spore žalovaný okrem iného namietol, že žalobca nepreukázal doručenie spornej zásielky do jeho dispozičnej sféry, ktorá zásielka mala obsahovať oznámenie zákonom požadovaných povinností žalobcu žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Dovolací súd zdôrazňuje, že v prípade sporu o doručení písomnosti dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Ak žalovaný ako adresát namietol doručenie spornej zásielky žalobcu do jeho dispozičnej sféry, bolo úlohou konajúcich súdov prešetriť, či došlo k doručeniu žalobcom uvádzanej zásielky, to aj s akcentom na posúdenie dodržania lehoty zakotvanej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorá má hmotnoprávny charakter (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019 sp. zn. 2Obdo/18/2018; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2020 sp. zn. 4Obdo/90/2020; Nález Ústavného súdu SR zo dňa 22. marca 2017 sp. zn. PL. ÚS 50/2015). Za danej situácie sa dôkazné bremeno zo strany žalovaného ako adresáta spornej zásielky presunulo na žalobcu ako odosielateľa. Preto, ak konajúce súdy nepreniesli dôkazné bremeno zo žalovaného (adresáta) na žalobcu (odosielateľa), dopustili sa takého procesného postupu, ktorým konanie zaťažili vadou spočívajúcou v porušení zásady, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, resp. niečo, čo sa nikdy nestalo, keďže preukazovanie takejto negatívnej skutočnosti je objektívne nemožné. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku žalobcu (ako ani predmetné oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny vyrobenej zariadením žalobcu z obnoviteľných zdrojov energie) od žalobcu neobdržal, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.“

50. S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd sumarizuje, že posúdenie dôkazného bremena v tejto veci vychádza zo zisteného a ustáleného skutkového stavu, pričom najvyšší súd nezistil, že by sa konajúce súdy vo svojich rozsudkoch, ktoré tvoria pre účely tohto dovolacieho konania organickú jednotu, nezaoberali tými podstatnými tvrdeniami alebo dôkazmi, ktoré by mohli odôvodniť prenesenie dôkazného bremena na žalovaných a zároveň odôvodniť namietanú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

51. Podľa názoru dovolateľa je ďalej pre účely tohto dovolacieho konania relevantným porušením práva na spravodlivý proces spôsob hodnotenia záznamu podateľne, výpovede svedkyne J., výpovede svedkyne B. a hodnotenie skutkového zistenia ohľadne hmotnosti zásielky zo dňa 3. júna 2014. S poukazom na organickú jednotu napadnutého rozsudku s rozsudkom súdu prvej inštancie dovolací súd

dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie predmetné dôkazy hodnotil v bode 78. odôvodnenia svojho rozsudku nasledovne: „Súdu nebolo preukázané, že žalobca riadne a včas doručil žalovanému 1/ tlačivo označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29. mája 2014. Podľa tvrdenia žalobcu predmetné tlačivo malo byť obsahom zásielky, ktorú podal na pošte dňa 3. júna 2014. Jediným relevantným dôkazom na preukázanie skutočnosti, že zásielka podaná na pošte 3. júna 2014 s podacím číslom RP909909963SK obsahovala aj predmetné oznámenie je výpoveď svedkyne Mgr. H. B.. Vzhľadom na to, že menovaná je H. konateľka a spoločníka žalobcu súd mal pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede. Dôkazné bremeno na preukázanie doručenia predmetného oznámenia o uplatnení podpory v danom prípade zaťažuje žalobcu. Samotná váha zásielky, resp. rozdiel medzi hmotnosťami jednotlivých zásielok doručovaných žalobcom žalovanému 1/ nemôžu preukázať obsah týchto zásielok. To znamená, že ani vyššia hmotnosť zásielky podanej na poštu dňa 3. júna 2014 nepreukazuje, že obsahom zásielky bolo aj oznámenie zo dňa 29. mája 2014. Navyše nebolo súdu jednoznačne preukázané, prečo je rozdiel v hmotnosti medzi zásielkou, ktorá obsahovala iba faktúru a jej prílohu (0,014 kg) a zásielkou, ktorá údajne obsahovala len faktúru jej prílohu a predmetné oznámenie (0,050 kg) až taký veľký. To, či predmetná zásielka obsahovala ešte inú písomnosť, alebo bola v nej nejaká kancelárska spojka, alebo došlo k chybe pri vážení zásielky, nebolo súdu preukázané. Svedkyňa Mgr. B. nevedela uviesť čo okrem faktúry, jej prílohy a údajného oznámenia malo byť obsahom dotknutej zásielky. Výpoveď svedkyne Mgr. B. nebola preukázaná inými dôkazmi a dôkazy predložené a označené žalobcom neboli spôsobilé preukázať obsah predmetnej zásielky, resp. to, že žalobca k 15. augustu 2014 riadne splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému 1/. Skutočnosť, že zamestnankyňa podateľne žalovaného v 1. rade H. J. pripustila, že mohlo v určitých prípadoch dôjsť k chybe v použití pečiatky pri označovaní došej pošty nepreukazuje, že tomu tak bolo aj v tomto konkrétnom prípade a ani to, že súčasťou zásielky bolo alebo nebolo predmetné oznámenie. Z predloženej knihy doručenej pošty súd zistil, že nie je v nej zaevidované podanie žalobcu označené ako Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 zo dňa 29. mája 2014. Vzhľadom na žalobcom zvolený spôsob doručovania ním údajne odoslanej zásielky, nevie žalobca súdu hodnoverne a preukázateľne doložiť, či predmetné oznámenie bolo, alebo nebolo doručené žalovanému 1/. Relevantným dôkazom by mohla byť doručienka, ale takýto spôsob doručovania začal žalobca používať až v neskoršom období.“ K námietke žalobcu prezentovanej v odvolaní vo vzťahu k hodnoteniu výpovede svedkyne B. ako nedôveryhodnej sa odvolací súd vyjadril v bode 33.1. napadnutého rozsudku, keď dal za pravdu žalobcovi, že samotný blízky vzťah svedka k strane sporu sám o sebe nevylučuje hodnovernosť svedeckej výpovede. Dodal však, že ostatné predložené dôkazy nepodporujú jeho skutkové tvrdenie o tom, že predmetnou zásielkou bola splnená oznamovacia povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore. Totožne na predmetnú skutočnosť v konečnom dôsledku poukázal aj súd prvej inštancie v časti odôvodnenia jeho rozsudku citovaného vyššie.

52. Dovolací súd s poukazom na uvedené konštatuje, že bez toho, aby skúmal správnosť skutkových zistení konajúcich súdov (§ 442 CSP), nezistil na základe podaného dovolania vo vykonanom procesnom postupe hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP také vady, na základe ktorých by bolo možné konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najmä nezistil, že by sa napadnuté rozhodnutie v časti hodnotenia žalobcom označených dôkazov javilo ako arbitrárne, iracionálne alebo nelogické. Najvyšší súd v tejto súvislosti v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd dodáva, že mu neprináleží, aby sa púšťal na podklade podaného rozsiahleho dovolania do skutkovej polemiky so súdmi nižších inštancií tak, ako to žiada dovolateľ vo vzťahu k prieskumu vykonaného hodnotenia označených dôkazov. V rozsahu zákonom stanoveného dovolacieho prieskumu sa preto obmedzuje len na konštatovanie, že nahliadnutím do obsahu spisu nezistil svojvoľné alebo selektívne hodnotenie dôkazov, ktoré by odôvodňovalo prípustnosť dovolania na podklade namietanej vady zmätočnosti.

53. Nad rámec uvedeného najvyšší súd konštatuje, že rozsiahlou časťou dovolania sa ťahne spochybňovanie kvality dôkazov potvrdzujúcich nedoručenie oznámenia. Dovolateľ súčasne opomína, že pre výsledok tohto sporového konania bolo rozhodujúce, že práve on, ako strana sporu, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, nepredložil dôkazné prostriedky takej kvality, ktoré by boli spôsobilé dostatočne dôveryhodne preukázať ním tvrdené skutočnosti. Po nahliadnutí do obsahu spisu je najvyšší

súd názoru, že dôkazy predložené žalobcom nie sú na takej kvalitatívnej úrovni, aby boli spôsobilé spochybniť logickosť alebo racionálnosť záveru konajúcich súdov, že žalobca neunesol v tomto sporovom konaní dôkazné bremeno. Z pohľadu najvyššieho súdu prenesenie dôkazného bremena na žalovaných nemôže byť odôvodnené len samotným spochybnením dôkazov potvrdzujúcich tvrdenie o nedoručení oznámenia, pokiaľ dovolateľ súčasne nepredložil v konaní dôkazy na kvalitatívne vyššej úrovni, ktoré by potvrdzovali jeho tvrdenie o doručení oznámenia žalovanému 1/.

54. Dovolací súd preto konštatuje, že argumentáciu dovolateľa (hoci sa jedná o argumentáciu spísanú advokátom) je možné charakterizovať len ako prejav nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v jeho neprospech. Už v uznesení sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že: „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04)“. Uvedený záver je podľa odvolacieho súdu plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

55. Dovolateľ pod namietanú vadu zmätočnosti zaraďuje ďalej konajúcimi súdmi realizovanú interpretáciu (hodnotenie) obsahu návrhu na uzavretie zmluvy a samotnej zmluvy, keď podľa neho nezohľadnili prejav vôle žalovaných poskytovať žalobcovi podporu v roku 2015. Samotná interpretácia návrhu alebo zmluvy sa taktiež realizuje ako súčasť hodnotenia predložených dôkazov, ktoré súdy vykonávajú v rámci zisťovania skutkového stavu veci. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu zisteným skutkovým stavom (§ 442 CSP) najvyšší súd aj v tejto časti dovolania opätovne posudzoval výlučne to, či skutkové zistenia súdov získané na základe procesného postupu hodnotenia vykonaných dôkazov nie sú svojvoľné, extrémne nelogické alebo iracionálne. Z obsahu napadnutého rozsudku dovolací súd zistil, že odvolací súd mal za to, že z obsahu zmluvy (ako ani ďalšej písomnej korešpondencie) nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave uvedenej v § 4 ods. 3 zákona o podpore, resp. vylúčili účinky tohto zákonného ustanovenia (pozri bod 37. napadnutého rozsudku).

56. Nahliadnutím do predmetnej zmluvy a ďalšej písomnej korešpondencie medzi žalobcom a žalovanými najvyšší súd zistil, že predmetný skutkový záver odvolacieho súdu nemožno považovať za výsledok nelogického, svojvoľného alebo iracionálneho hodnotenia predložených dôkazov. Z ustanovení predloženej zmluvy, ako ani z ďalšej predloženej korešpondencie, nie je možné dostatočne jasne a jednoznačne vyčítať vôľu vylúčiť pôsobnosť sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore v roku 2015, a preto hodnotenie predmetného dôkazu a ani odôvodnenie odvolacieho súdu nemôže byť v tomto smere považované za neudržateľné z hľadiska namietaného porušenia práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd opätovne podotýka, že ani v tomto prípade nehodnotil samotnú správnosť interpretácie zmluvy, iba sa v zákonom danom rozsahu odvolacieho prieskumu vyjadril k udržateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku z pohľadu namietanej vady zmätočnosti.

57. V súvislosti s interpretáciou zmluvy dovolateľ ďalej napáda záver konajúcich súdov, keď uviedli, že aplikácia ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka je v tejto veci bez právneho významu. Najvyšší súd vo všeobecnosti pripomína, že výklad prejavu vôle podľa interpretačných pravidiel obsiahnutých v § 266 Obchodného zákonníka je potrebný len v prípade, ak prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý (4Obdo/73/2021).

58. Odvolací súd k aplikácii výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka uviedol, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejavy vôle dopĺňať (bod 43. napadnutého rozsudku). Predmetná časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska celého obsahu napadnutého rozsudku podľa odvolacieho súdu zjavne nadväzuje na skutkové zistenia ohľadne nepreukázania vylúčenia pôsobnosti zákona o podpore s poukazom na obsah zmluvy a písomnú korešpondenciu strán sporu. Najvyšší súd vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku opätovne zdôrazňuje, že odvolací súd skutkovo vyhodnotil, že z obsahu zmluvy a návrhu nevyplýva, že

by obsahovali také časti, ktoré by boli spôsobilé preukázať vylúčenie sankcie podľa zákona o podpore v roku 2015 (to sa týka aj namietaného ustanovenia o účinnosti zmluvy od 1. januára 2015). Keďže tieto závery odvolacieho súdu v tejto súvislosti považoval dovolací súd z pohľadu práva na spravodlivý proces za udržateľné (pozri bod 56. tohto uznesenia), je nutné potom konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého v priamej nadväznosti na tieto skutkové zistenia vyplýva, že tento nemal na základe výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka akú spornú časť prejavu vôle žalovaných vykladať, spĺňa požiadavky kladené právom na spravodlivý proces na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko je presvedčivé, zrozumiteľné, jasné, vnútorne bezrozporné a v súlade so skutkovými zisteniami.

59. Vo vzťahu k namietanému narušeniu rovnosti zbraní dovolací súd uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňujú základné zásady a princípy spravodlivosti konania, medzi ktoré patrí aj princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania (čl. 6, čl. 9 CSP). Tak, ako vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu a najvyššieho súdu, každá strana sporu musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za potrebné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s dôkazmi, protiargumentmi a podaniami protistrany, predloženými súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a následne mať aj možnosť vyjadriť sa k nim. Kontradiktórnosť v civilnom konaní znamená možnosť strany popierať požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby boli vypočuté jej argumenty a návrhy (viď nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/2016, IV. ÚS 89/2018, II. ÚS 249/2012, II. ÚS 168/2012). Najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu a priebehu celého konania nevyplýva žiadne z porušení základných zásad a princípov v civilnom sporovom konaní, resp. dovolateľ ani neposkytol žiadnu relevantnú argumentáciu, ako malo dôjsť k ním tvrdenému porušeniu princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, keď počas konania mal možnosť predkladať a i predkladal dôkazy i argumenty, mal možnosť sa zoznámiť s dôkazmi protistrany a vyjadriť sa k nim. Žalobcom uvedená argumentácia ostáva opäť iba v rovine nesúhlasu s hodnotením dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, pričom dovolací súd už na konkrétne námietky reagoval v predchádzajúcich častiach tohto uznesenia.

60. Dovolateľ s poukazom na označenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ešte namietal nelogickosť, arbitrárnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k vymedzeniu kľúčovej otázky pre rozhodnutie, keď sa odvolací súd podľa jeho názoru nezaoberal zásadnými otázkami pre rozhodnutie, a to otázkou dispozitívnosti, resp. kogentnosti právnej normy uvedenej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 4 ods. 3 zákona o podpore, tiež otázkou súkromnoprávnej povahy záväzkovo právneho vzťahu zmluvy, ako ani nezohľadnil bezvýhradnú účinnosť zmluvy od 1. januára 2015.

61. K tomu najvyšší súd uvádza, že z obsahu dovolaním napadnutého rozsudku zistil, že odvolací súd sa touto argumentačnou líniou žalobcu zaoberal v bode 37. napadnutého rozsudku, v ktorom priamo reagoval na tvrdenia žalobcu, že právo na podporu mu vzniklo uzatvorením zmluvného vzťahu so žalovanými. Odvolací súd v napadnutom rozsudku vysvetlil, z akého dôvodu nepovažoval sa dôležité sa zaoberať dovolateľom vymedzenými otázkami povahy právnej normy a povahy právneho vzťahu. Parafrázujúc napadnutý rozsudok najvyšší súd uvádza, že podľa odvolacieho súdu z obsahu predloženej zmluvy, ako ani zo vzájomnej písomnej korešpondencie medzi zmluvnými stranami nevyplýva, že by si ňou zmluvné strany inak upravili práva a povinnosti oproti zákonnej úprave zákona o podpore. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd sa dovolateľom vyššie vymedzenými podstatnými otázkami pre rozhodnutie nezaoberal pre nadbytočnosť týchto otázok pre prejednávaný spor s poukazom na skutkové zistenia.

62. Z pohľadu dovolacieho súdu odôvodnenie odvolacieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku, podľa ktorého sú dovolateľom vymedzené právne otázky bez právneho významu pre rozhodnutie s poukazom na označené skutkové zistenia, je taktiež možné označiť za logické, zrozumiteľné, jasné a najmä presvedčivé, a preto spĺňa všetky požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku právom na spravodlivý proces, čo vylučuje uplatnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

63. Dovolací súd z obsahu podaného dovolania zistil, že dovolateľ namietanú vadu zmätočnosti videl aj v neodôvodnenom ignorovaní žalobcom predloženého rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 10Cb/287/2014-471 zo dňa 21. novembra 2017. Najvyšší súd na základe obsahu spisu zistil, že k jeho aplikovateľnosti na prejednávany spor sa vyjadril súd prvej inštancie v bode 73. svojho rozsudku, keď uviedol, že Okresný súd Žilina v tejto veci riešil iný právny problém, ktorý pre tento spor nemá význam. Opätovne zdôrazňujúc organickú jednotu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) najvyšší súd konštatuje, že konajúce súdy uviedli dôvody, pre ktoré žalobcom namietaný rozsudok Okresného súdu Žilina nevzali pri rozhodnutí do úvahy.

64. Z pohľadu dovolateľa má pre prejednávany spor význam právne posúdenie vykonané Okresným súdom Žilina, keď v obdobnej veci priznal prednosť zmluvnému dojednaniu pred prípadným rozporom so zákonom o podpore. Najvyšší súd sa ani v tomto smere s argumentáciou dovolateľa nestotožňuje. Dovolateľ opätovne opomína, že konajúce súdy v prejednávanej veci vymedzili skutkový záver, že strany sporu si zmluvne neupravili práva a povinnosti inak oproti zákonnej úprave uvedenej v zákona o podpore (pozri bod 37. napadnutého rozsudku). Keďže nebolo skutkovo zistené, že by sa zmluvné strany od zákona o podpore odchýlili, je nevyhnutné považovať za logický záver konajúcich súdov, že právna otázka prednosti zmluvného dojednania pred zákonom o podpore nemá pre prejednávany spor význam. Odôvodnenie poskytnuté zo strany súdu prvej inštancie je napriek svojej stručnosti v tejto časti presvedčivé, bezrozporné a úplné, a preto nemožno konštatovať, že by na podklade tejto námietky dovolateľa bola daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

65. Napokon k namietanému nedostatočnému odôvodneniu vo vzťahu k aplikácii prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore na prejednávany spor najvyšší súd len v krátkosti uvádza, že odvolací súd sa touto námietkou pomerne rozsiahlo zaoberal v bodoch 35. a 36. napadnutého rozsudku. Dovolací súd po nahliadnutí do predmetnej časti odôvodnenia konštatuje, že táto zjavne spĺňa kvalitatívne požiadavky kladené právom na spravodlivý proces na odôvodnenie rozhodnutia, keďže odvolací súd dostatočne a presvedčivo s poukazom na judikatúru reaguje na všetky dôležité námietky žalobcu. Najvyšší súd bez ďalšieho dovolateľa na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odkazuje.

66. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené sumarizuje, že dodržiavajúc zákonný rozsah dovolacieho prieskumu po preskúmaní predloženej veci zistil, že dovolateľom namietané posúdenie presunu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaných, namietané hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, sú z pohľadu namietaného porušenia práva na spravodlivý proces s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP udržateľné, nakoľko nič nenasvedčuje svojvôli, iracionalite alebo nelogickosti postupu súdov pri hodnotení tvrdení, dôkazov a skutočností, koho zaťažuje dôkazné bremeno a nič nenasvedčuje ani nepreskúmateľnosti, protirečivosti alebo arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré ako jeden celok spĺňajú parametre zákonného rozhodnutia podľa požiadaviek kladených na kvalitu súdneho rozhodnutia právom na spravodlivý proces. Dovolací súd preto uzatvára, že nezistil prípustnosť podaného dovolania z dôvodu namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

67. Dovolateľ odôvodňuje prípustnosť podaného dovolania tiež s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. S prihliadnutím na argumentáciu dovolateľa sa dovolací súd najskôr zaoberal, či je daná prípustnosť dovolania z dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia s prihliadnutím na vylúčenie prípustnosti dovolania v bagateľných veciach. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

68. Najvyšší súd uvádza, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia peňažnej pohľadávky voči žalovanému 1/ vo výške 8 773,- eur s príslušenstvom a voči žalovanému 2/ vo výške 3 765,13 eura s

príslušenstvom. Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 26Cb/128/2015 zo dňa 14. júla 2017 pripustil zmenu žaloby v rozsahu nároku voči žalovanému 2/, ktorý bol korigovaný na zaplatenie peňažnej pohľadávky vo výške 627,46 eura s príslušenstvom. Výška minimálnej mzdy k rozhodujúcemu dňu predstavovala 380,- eur a desaťnásobok tejto sumy rozhodný pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP teda predstavoval 3 800,- eur. Dovolací súd konštatuje, že kým výška žalovaného nároku žalobcu voči žalovanému 1/ prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, výška žalovaného nároku voči žalovanému 2/ neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy v rozhodujúcom období.

69. Dovolací súd dáva do pozornosti, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ tvoria v prejednávanej veci samostatné spoločenstvo podľa § 76 CSP, keďže žalované nároky žalobcu voči žalovaným je potrebné považovať za dva samostatné nároky, ktoré vychádzajú každý z iných ustanovení zákona, ako aj iných ustanovení dojednanej zmluvy a nič nevylučuje, aby boli uplatňované aj osobitne v samostatných konaniach. V prejednávanej veci zároveň platilo, že každý zo žalovaných konal sám za seba a v prípade priznania žalovaných nárokov by konajúci súd priznal každý z nárokov samostatným výrokom. Z týchto dôvodov má najvyšší súd za to, že dovolanie žalobcu nie je s poukazom na § 447 písm. c) CSP v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP v časti dovolania týkajúceho sa nároku voči žalovanému 2/ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci prípustné. Dovolací súd sa preto ďalej zaoberal len prípustnosťou dovolania žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiu o žalovanom nároku žalobcu voči žalovanému 1/ o zaplatenie 8 773,- eur s príslušenstvom.

70. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

71. Dovolací súd zaoberajúc sa v prvom rade tým, či je dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 432 CSP vymedzený dostatočným spôsobom, uvádza, že v prípade dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci môže byť jeho prípustnosť založená na viacerých dôvodoch, t. j. na odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na neexistencii rozhodovacej praxe, resp. na rozdielnosti tejto praxe, keďže dovolací súd nie je viazaný konkrétne označeným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorej právne posúdenie považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý konkrétny prípad prípustnosti dovolania (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu, keďže povinnou náležitosťou dovolania v prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 432 CSP nie je uvedenie toho, v čom dovolateľ vidí prípustnosť podaného dovolania (I. ÚS 51/2020).

72. Zákomom ustanovený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov pre nesprávne právne posúdenie (§ 432 CSP), resp. pre existenciu väd zmätočnosti (§ 431 CSP) korešponduje s tým, že ide vo svojej podstate o rozdielne dovolacie dôvody, ktoré možno uplatniť pri rôznych namietaných pochybeniach popri sebe (I. ÚS 643/2017). Pokiaľ dovolateľ označí len jeden z nich, nemôže dovolací súd sám vykonať dovolací prieskum aj z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania zakladajúcich sťažovateľom neoznačený dovolací dôvod (IV. ÚS 644/2021). Najvyšší súd v nadväznosti na uvedené dáva do pozornosti žalovaného 1/, že ak dovolateľ označil oba dovolacie dôvody, je povinnosťou dovolacieho súdu preskúmať prípustnosť oboch dovolacích dôvodov, inak by porušil právo dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky vyhlásenej pod č. 460/1992 Zb. a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dovolací súd preto uzatvára, že kumulácia dovolacích dôvodov je prípustná.

73. Nesprávne právne posúdenie dovolateľ vidí v posúdení otázky podstatnosti povahy právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) v spojení § 4 ods. 3 zákona o podpore pre rozhodnutie odvolacieho súdu, keď bolo z pohľadu odvolacieho súdu právne bezvýznamné sa touto otázkou zaoberať. Dovolací súd považoval za potrebné najskôr zhodnotiť, či sa jedná o právnu otázku, nakoľko výlučne právna otázka môže byť predmetom dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnu otázku (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 123/2020 zo dňa 15. apríla 2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

74. Najvyšší súd konštatuje, že kým otázka dispozitívnosti alebo kogentnosti dovolateľom napadnutej právnej úpravy je otázkou právnu, otázka relevantnosti, resp. posúdenie podstatnosti takejto otázky pre rozhodnutie vo veci samej je otázkou skutkovou. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP vyžaduje od dovolateľa pre prípustnosť dovolania vymedzenie relevantnej právnej otázky. Keďže dovolateľ v tejto časti dovolania namiesto právnej otázky vymedzil otázku skutkovú, pričom skutkové otázky sú z dovolacieho prieskumu z dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci vylúčené, v tejto časti je dovolanie žalobcu neprípustné s poukazom na § 447 písm. f) CSP.

75. Dovolateľ nesprávne právne posúdenie vidí ďalej v tom, že konajúce súdy pri výklade zmluvy neaplikovali ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že aj keď je dovolateľom v dovolaní vymedzená právna otázka aplikácie vymedzenej právnej normy, je povinný sa zaoberať aj tým, či nastolená otázka spĺňa kritériá právnej otázky, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, nakoľko táto musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej, a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu viď napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

76. Dovolací súd dáva do pozornosti, že konajúce súdy pri hodnotení obsahu zmluvy ustálili skutkové zistenie, podľa ktorého z obsahu zmluvy nezistili, že by zmluvné strany mali v úmysle sa odchýliť od zákona o podpore a vylúčiť aplikáciu sankcie podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore. Z napadnutého rozsudku tiež nevyplýva, že by konajúce súdy pripustili, že dohodu o účinnosti novej zmluvy od 1. januára 2015 by bolo možné považovať za súkromnoprávnu dispozíciu vo vzťahu k predmetným ustanoveniam zákona o podpore. K samotnej interpretácii výkladu právneho úkonu podľa výkladových pravidiel sa pristupuje až vtedy, keď prejav vôle nie je celkom určitý a o jeho obsahu existujú určité pochybnosti (porovnaj 4Obdo/73/2021).

77. S prihliadnutím na ustálený (v dovolacom konaní záväzný) skutkový stav najvyšší súd konštatuje, že napadnutá zmluva, ako aj jej jednotlivé dojednania, boli podľa konajúcich súdov aj s poukazom na ďalšie skutkové zistenia dostatočne určité, resp. o ich obsahu a význame neexistovali žiadne pochybnosti. S poukazom na ustálený skutkový stav by ďalšia interpretácia právnych úkonov zo strany konajúcich súdov bola nadbytočná. K tejto interpretácii by bolo dôvodné pristúpiť výlučne za predpokladu, že by

súdy pripustili, že význam dotknutých právnych úkonov je aspoň do istej miery nejasný, resp. neurčitý. Otázku možnej aplikácie výkladových pravidiel podľa § 266 Obchodného zákonníka je potrebné považovať pre účely tohto dovolacieho konania za hypotetickú, keďže konajúce súdy nepovažovali z výkladového hľadiska žiadne prejavy vôle strán sporu za sporné, a preto v prejednávanej veci nemohol vzniknúť dôvod na aplikáciu týchto výkladových pravidiel.

78. Dovolateľ ďalej tvrdí vychádzajúc z obsahu návrhu žalovaného 1/ na uzatvorenie zmluvy a z obsahu uzatvorenej zmluvy nesprávne právne posúdenie otázky existencie, resp. neexistencie uznania záväzku platiť podporu v roku 2015. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na znenie § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

79. Najvyšší súd z obsahu napadnutého rozsudku zistil, že odvolací súd na podklade odvolacích námietok žalobcu preskúmal naplnenie hypotézy vyššie uvedenej právnej normy upravujúcej uznanie záväzku v obchodnoprávných vzťahoch. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „Z obsahu uvedených dokumentov skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade uznáva, t. j. deklaruje, že má voči žalobcovi záväzok v roku 2015 platiť doplatok nevyplýva.“ V nadväznosti na uvedené je zrejmé, že odvolací súd nemal za to, že by bola hypotéza právnej normy uznania záväzku naplnená, a preto logicky nemohol byť dôvod, aby nastúpili účinky dispozície tejto právnej normy.

80. Dovolací súd v reakcii na dovolateľove námietky uvádza, že právne posúdenie určitého právneho úkonu ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka je závislé od posúdenia skutkovej otázky naplnenia hypotézy tejto právnej normy. Inými slovami možno konštatovať, že posúdenie určitého právneho úkonu ako uznanie záväzku je závislé od zistenia skutočnosti, či namietaný právny úkon obsahuje prejav vôle smerujúci k uznaniu tohto záväzku. Dovolateľ preto v tejto časti podaného dovolania vo svojej podstate od dovolacieho súdu vyžaduje, aby preskúmal a prehodnotil skutkové zistenia konajúcich súdov o tom, že z namietaných dokumentov nevyplýva záväzok žalovaného 1/ platiť v roku 2015 doplatok a vyslovil, že označené listiny možno právne posúdiť ako uznanie záväzku podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka.

81. Pokiaľ je dovolateľom kladená otázka formulovaná spôsobom, z ktorého je zjavné, že odpoveď na ňu závisí od skutkového posúdenia konkrétnych a jedinečných listín, je zrejmé, že takáto otázka nie je otázkou právnou, ale je vo svojej podstate skutkovou. Samotné hodnotenie obsahu listiny a s tým súvisiacich skutkových tvrdení žalobcu predstavujú zisťovanie obsahu a významu dotknutého právneho úkonu, ktorý sa realizuje ako súčasť zisťovania skutkového stavu veci. To, že sa konajúce súdy nestotožnili s názorom žalobcu, že návrh novej zmluvy a uzatvorenie tejto zmluvy predstavujú uznanie záväzku, keďže nezistili, že by z týchto dokumentov vyplýval záväzok platiť žalobcovi doplatok v roku 2015, nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, nakoľko žalobca vo svojej podstate napáda skutkový záver konajúcich súdov ohľadne naplnenia hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorého prieskum obsahovo nezodpovedá uplatnenej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci.

82. Nad rámec uvedeného dovolací súd dopĺňa, že odpoveď na dovolateľovu otázku je závislá od špecifických, konkrétnych a jedinečných okolností spočívajúcich vo formulácii návrhu a zmluvy. Takáto otázka teda postráda aj nevyhnutný prvok generality a univerzality, nakoľko nemožno ústavne konformným spôsobom nezasahujúcim do práv a oprávnených záujmov protistrany konštatovať, že odpoveď na danú otázku by bola použiteľná aj pre posudzovanie iných sporov obdobného charakteru vzhľadom na jej špecifické a jedinečné okolnosti. Najvyšší súd pripomína, že koncepcia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023). Dovolateľom nastolená otázka predmetné kritériá nespĺňa vzhľadom na zjavnú previazanosť odpovede na ňu na skutkové zistenia a

zjavnú nemožnosť akéhokoľvek jej zovšeobecnenia.

83. Dovolateľ ďalej tvrdí, že odvolací súd mal vec právne posúdiť so záverom, že dôkazné bremeno o obsahu doručenej zásielky zaťažovalo adresáta zásielky vzhľadom na to, že odosielateľ poštovej zásielky, ktorá bola adresátovi aj doručená, tvrdil jej určitý odoslaný a doručený obsah, pričom evidencia prijatej pošty adresáta bola vedená nespoľahlivo a boli v nej následne a počas sporového konania vykonané zmeny. Sam adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky, ktorými sú skutočnosť, že žalovaný 1/ dňa 10. októbra 2014 navrhol dovolateľovi uzavretie novej zmluvy a že žalovaný zmluvu následne so žalobcom uzavreli a tiež skutočnosť, že žalovaný 1/ inštruoval dovolateľa k fakturácii doplatku na rok 2015 ešte aj dňa 10. decembra 2014, ako aj skutočnosť, že žalovaný nenaznačili pri rokovaní o novej zmluve žiadnu výhradu v tom smere, že by uvedená zmluva nemala byť plnená v roku 2015.

84. Dovolací súd poukazuje na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení sp. zn. III. ÚS 123/2020 zo dňa 15. apríla 2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia.“ Argumentácia žalobcu obsiahnutá v tejto časti dovolania, napriek snahe o jej všeobecnú formuláciu, vymedzený atribút zovšeobecnenia nespĺňa. Otázka, ktorej vyriešenia sa žalobca domáha, je výlučne otázkou individuálneho právneho posúdenia prejednávanej veci, odrážajúcim sa výlučne v zistenom skutkovom stave veci. V nadväznosti na uvedené dovolací súd navyše konštatuje, že z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ v tejto časti dovolania opätovne nesúhlasí a polemizuje predovšetkým so skutkovými závermi súdov nižších inštancií. Otázkou prenesenia dôkazného bremena sa dovolací súd už zaoberal v bode 45. až 50. tohto uznesenia, pričom na svoje závery tam uvedené aj na tomto mieste poukazuje. Dovolací súd sumarizuje, že dovolanie žalobcu je aj v tejto časti procesne neprípustné s poukazom na § 447 písm. f) CSP.

85. Napokon sa najvyšší súd zaoberal aj namietaným nesprávnym právnym posúdením otázky aplikácie § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 zákona o podpore, pričom táto otázka podľa dovolateľa nemala byť v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ vyriešená. Dovolací súd konštatuje, že predmetná otázka posúdenia aplikácie § 4 ods. 3 zákona o podpore na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nespĺnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, bola dovolacím súdom opakovane posudzovaná a vyriešená. Dovolací súd v tomto smere uvádza, že ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

86. Dovolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022. Najvyššiemu súdu bolo v tam súdnej veci známe jediné rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021, ktoré dovolateľom vymedzenú právnu otázku v minulosti riešilo, a na ktoré poukazujú súdy aj v tu prejednávanej veci. Dovolací súd v rozsudku sp. zn. 1Obdo/26/2021 zastal názor, že jedno nepublikované rozhodnutie nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda otázku, ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, preto dospel k záveru, že dovolanie žalovaného bolo v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

87. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022 dovolací súd cituje nasledovné: „Z ustanovenia článku I. § 1 zákona č. 309/2009 Z. z., ktorý špecifikuje predmet

úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby [(§ 1 písm. a)] a jednak práva a povinnosti výrobcov [(§ 1 písm. b)]. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore OZE bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. So zreteľom na uvedené dovolací súd súhlasí so závermi vo veci konajúcich súdov, že Zákon o podpore OZE dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. V nadväznosti na uvedené je aj dovolací súd názoru, že ustanovenie § 18e citovaného zákona iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda, ak sa zmenia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e citovaného zákona žalobcu, ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 citovaného zákona má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. Vychádzajúc z uvedeného sa dovolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, že ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd vec po právnej stránke posúdili správne, keď nepodriadili práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore OZE pod podmienky podpory podľa § 3 citovaného zákona a neaplikovali na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 citovaného zákona z dôvodu, ktorého považoval dovolací súd dovolanie žalobcu pre nesprávne posúdenie tejto právnej otázky za nedôvodné. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalobca splnil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018, nebol oprávnený v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa ods. 1 písm. b) a c) na rok 2015, a preto postupovali vo veci konajúce súdy správne, keď jeho žalobu zamietli.“

88. V prejednávanej veci dovolací súd hodnotí záver súdov oboch inštancií ako správny a v súlade s dovolacou praxou. Súčasne popri vyššie uvedenej judikatúre najvyššieho súdu poukazuje i na nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017 a uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 420/2021-48 zo dňa 30. septembra 2021 zdôrazňujúc, že ak sa aj ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, na ktorý poukazoval žalobca, výslovne nezaoberal výkladom pojmu „podmienky podpory“ v zmysle prechodných ustanovení novely zákona, ktorá sankciu zaviedla, neznamená to, že sa citovaný nález ústavného súdu a v ňom uvedené závery predmetnej právnej otázky vôbec nedotýkajú. Dovolací súd uzatvára, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu o tom, že by dovolacia otázka ktorú uvádza v dovolaní nebola v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyriešená, keďže táto je rozhodovaná komplexne, konštantne a v súlade s jej riešením postupovali i súdy v prejednávanej veci, keď označili nárok žalobcu v celom rozsahu za neopodstatnený, nakoľko hoci u žalobcu ide o uvedenie do prevádzky pred 1. januárom 2014, prechodné ustanovenie § 18e citovaného zákona sa týka ustanovenia § 3, je teda pre podmienky podpory výroby elektriny, kedy sú doterajšie predpisy zachované, ale práva a povinnosti stanovené v § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky.

89. Ak už určitú (dovolateľom vymedzenú) právnu otázku dovolací súd meritórnym spôsobom posúdil (t. j. vyjadril sa k otázke výkladu alebo aplikácie určitého zákonného ustanovenia), je potrebné považovať konkrétnu právnu otázku za vyriešenú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, v dôsledku čoho je vylúčená prípustnosť podaného dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Zároveň je - za predpokladu, že súdy nižšej inštancie danú právnu otázku rozhodli v súlade so skorším rozhodnutím dovolacieho súdu - vylúčená prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V zmysle uvedeného dovolací súd uzatvára, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k

nesprávneho právneho posúdeniu veci, resp. odvolací súd sa pri riešení otázky aplikácie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) aj na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore, neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, teda v sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021 a sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022, čím nedošlo k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

Záver

90. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

91. Vzhľadom na to, že dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej ako (objektívne) neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh dovolateľa na odklad právoplatnosti, resp. vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1, ods. 2 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj 3Cdo/616/2015).

92. Vo výroku II. tohto uznesenia dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania úspešnému žalovanému 1/ v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

93. Vo výroku III. tohto uznesenia dovolací súd nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému 2/, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

94. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.